

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMVB's	5
Natuurbescherming	6
Ambtenarenrecht	7
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	9
Bijstand	10
Bestuursrecht overig	12
Algemene Verordening Gegevensbescherming	12
Arbeidstijdenwet	14
Belastingdienst-Toeslagen	15
Wegenwet	15
Wet arbeid vreemdelingen	16
Wet basisregistratie personen	19
Wet beëdigde tolken en vertalers	21
Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur	23
Vreemdelingenrecht	24
Regulier	24
MVV	26
Asiel	28
Opvang	32

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 595

MK ABRS, 13-07-2022, 202103929/1/R1

minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Awb Bijlage 2 2

Belemmeringenwet Privaatrecht (hierna: de BP) 1, 2

Wet ruimtelijke ordening 3.35

Elektriciteitswet 1998 9d lid 3

BEVOEGDHEID. I.c. is de ABRS niet bevoegd kennis te nemen van het beroep tegen het besluit waarbij een gedoogplicht is opgelegd krachtens artikel 2, vijfde lid, van de BP. Er is geen grond voor het oordeel dat de door de minister opgelegde gedoogverplichting noodzakelijk is ter uitvoering van een besluit als bedoeld in artikel 3.35, eerste lid, onder b, van de Wro.

Besluit waarbij de minister op een verzoek daartoe van Vattenfall Windpark Wieringermeer EXT B.V. (nu en hierna: ASR Windpark Wieringermeer B.V.) aan [appellant] krachtens artikel 2, vijfde lid, van de Belemmeringenwet Privaatrecht (hierna: de BP) een plicht opgelegd tot het gedogen van de aanleg en instandhouding van een windturbine en de instandhouding van een parkweg met bijkomende werken in de gemeente Hollands Kroon. [...]

Bevoegdheid van de Afdeling

4. [appellant] betoogt dat de minister niet de juiste procedure heeft gevolgd bij de voorbereiding van het besluit. [...]

[appellant] heeft verder aangevoerd dat de minister heeft miskend dat niet de Afdeling, maar de rechtbank bevoegd is om kennis te nemen van zijn beroep. Hij stelt dat hij bij een behandeling in eerste en enige aanleg door de Afdeling ten onrechte een gerechtelijke instantie mist.

4.1. De Afdeling ziet zich allereerst gesteld voor de vraag of zij bevoegd is om inhoudelijk kennis te nemen van het beroep, zoals de minister in zijn besluit in de rechtsmiddelenclausule heeft vermeld. In artikel 2 van bijlage 2 van de Algemene wet bestuursrecht is bepaald dat beroep kan worden ingesteld bij de Afdeling tegen een besluit dat is genomen op grond van artikel 2, vijfde lid, van de BP voor zover de verplichting noodzakelijk is voor de uitvoering van werken als bedoeld in artikel 2.3, tweede lid, onderdelen a en b, van de Crisis- en herstelwet of voor de uitvoering van een of meer besluiten als bedoeld in onder meer artikel 3.35, eerste lid, onder b, van de Wro. Dat zijn besluiten waarvoor bij wet of een besluit van een minister is bepaald dat met het oog op de verwezenlijking van een onderdeel van het nationaal ruimtelijk beleid de voorbereiding en bekendmaking wordt gecoördineerd. Het gaat hier om de zogenoemde rijkscoördinatieregeling.

Voor beantwoording van de vraag of de Afdeling bevoegd is, is van belang of de minister de gedoogplicht aan [appellant] heeft opgelegd ter uitvoering van een besluit of besluiten als bedoeld in artikel 3.35, eerste lid, onder b, van de Wro. De minister heeft zich op het standpunt gesteld dat hieraan is voldaan. De Afdeling stelt echter vast dat het gecoördineerd voorbereide rijksinpassingsplan geen besluit is in de zin van dat artikellidonderdeel. Een inpassingsplan als bedoeld in artikel 3.28 van de Wro is alleen genoemd in artikel 3.35, eerste lid, onder a en onder c, van de Wro. De hiervoor vermelde ter uitvoering van het rijksinpassingsplan verleende omgevingsvergunningen uit 2019 en 2021 zijn ook geen besluiten als bedoeld in artikel 3.35, eerste lid, onder b, van de Wro. Deze besluiten zijn namelijk niet met toepassing van de rijkscoördinatieregeling gecoördineerd voorbereid en bekendgemaakt. De Afdeling volgt de minister

verder niet in zijn standpunt dat de gedoogplicht wordt opgelegd ter uitvoering van de bij besluit van 1 mei 2015 verleende omgevingsvergunning, die wel tot stand is gekomen met toepassing van de rijkscoördinatieregeling, zoals omschreven in artikel 3.35, eerste lid, onder b, van de Wro. De opgelegde gedoogplicht ziet namelijk op beperkingen die voortvloeien uit de bouw van de windturbine op een andere locatie dan waarvoor op 1 mei 2015 omgevingsvergunning is verleend. De locatie van de windturbine is 5,7 m verschoven. De minister heeft betoogd dat voor de wijziging van de locatie met 5,7 m geen geheel nieuwe omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen nodig is. Hij meent dat de latere besluiten uit 2019 en 2021 over de wijziging van de locatie moeten worden gezien als een wijziging van ondergeschikte aard van de op 1 mei 2015 verleende omgevingsvergunning. Hij voert aan dat de gedoogplicht die ziet op de nieuwe locatie, nog steeds wordt opgelegd ter uitvoering van het besluit van 1 mei 2015. Naar het oordeel van de Afdeling slaagt dit betoog niet. Nog daargelaten dat ASR Windpark Wieringermeer op het moment van het opleggen van de gedoogplicht niet beschikte over de benodigde omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen van de windturbine op deze gewijzigde locatie, is het van belang dat voor de wijziging van de in rechte vast staande omgevingsvergunning van 1 mei 2015 een afzonderlijk besluit nodig is. Dat is ook zo, als de wijziging van ondergeschikte aard zou zijn. De met deze besluiten mogelijk gemaakte verplaatsing van de windturbine valt dus niet onder de reikwijdte van de omgevingsvergunning van 1 mei 2015.

Gelet op wat hiervoor is overwogen, bestaat geen grond voor het oordeel dat de door de minister opgelegde gedoogverplichting noodzakelijk is ter uitvoering van een besluit als bedoeld in artikel 3.35, eerste lid, onder b, van de Wro. Dat betekent dat de Afdeling niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen. Aan de inhoudelijke beoordeling van het beroep wordt daarom niet toegekomen. Het beroepschrift zal met toepassing van artikel 6:15 van de Algemene wet bestuursrecht worden doorgezonden aan de rechtbank Noord-Holland.

Conclusie

5. De Afdeling is onbevoegd om kennis te nemen van het beroep. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1987](#)

JnB 2022, 596

ABRS, 13-07-2022, 202105759/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb

PROCESBELANG. Kinderopvangtoeslag (hierna: KOT). I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat [appellante] geen procesbelang heeft bij haar beroep op het niet tijdig nemen van een besluit en dit beroep terecht niet-ontvankelijk verklaard. De bestaande herstelregelgeving die door [appellante] dan wel de Belastingdienst/Toeslagen naar voren is gebracht, heeft uitsluitend betrekking op KOT. Er is weliswaar door de regelgever te kennen gegeven dat er ook herstelregelgeving voor niet-KOT-toeslagen zal komen, maar dit biedt voor de Belastingdienst/Toeslagen geen grondslag om compensatie aan [appellante] toe te kennen. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het niet mogelijk is om vooruitlopend op een nog te realiseren regeling aan [appellante] compensatie te verlenen. Daarbij heeft zij in overweging genomen dat [appellante] op de zitting ermee heeft ingestemd dat de Belastingdienst/Toeslagen haar verzoek aanhoudt totdat er herstelregelingen in werking zijn getreden voor niet-KOT-toeslagen.

[ECLI:NL:RVS:2022:1985](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Belastingdienst – Toeslagen" (JnB 2022, 608).

JnB 2022, 597

ABRS, 13-07-2022, 202102199/1/A3

raad van de gemeente Het Hogeland.

Awb 6:13

Wegenwet

Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden (hierna: het Aarhus-verdrag) 9 lid 2

ONTVANKELIJKHEID. VOORBEREIDINGSPROCEDURE. Besluit o.g.v. de Wegenwet. I.c. heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien om te oordelen dat artikel 6:13 van de Awb niet aan [appellant A] en [appellant B] mocht worden tegengeworpen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABR van 14 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#). Er bestaat geen aanleiding deze zaak te beschouwen als omgevingsrechtelijke zaak als bedoeld in de hiervoor genoemde uitspraak. In die uitspraak is de Wegenwet niet opgenomen in de opsomming van wetten die de ABR in ieder geval als omgevingsrechtelijke zaak beschouwt. Dat sluit niet uit dat een besluit op grond van de Wegenwet onder omstandigheden wel een omgevingsrechtelijke zaak kan zijn.

Besluit waarbij de raad een nieuwe ontsluitingsweg heeft opengesteld voor het openbaar verkeer en een spoorwegovergang, voor zover gelegen aan [...], onttrokken aan het openbaar verkeer. [...]

6. [appellant A] en [appellant B] voeren aan dat de rechtbank heeft miskend dat hun beroep ontvankelijk is, omdat het openstellen van de nieuwe ontsluitingsweg voor het openbaar verkeer grote gevolgen heeft voor de fysieke leefomgeving, en het besluit daarom onder de reikwijdte van het Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden (hierna: het Aarhus-verdrag) valt. Daardoor zou, op grond van de uitspraak van de Afdeling van 14 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#), artikel 6:13 van de Awb niet aan hen mogen worden tegengeworpen.

6.1. Het Aarhus-verdrag is opgesteld om de rechten van burgers op toegang tot informatie, inspraak in de besluitvorming en toegang tot de rechter in milieuzaken te waarborgen, om bij te dragen aan de bescherming van het milieu. In de hiervoor genoemde uitspraak van 14 april 2021 heeft de Afdeling uit het arrest Varkens in Nood van het HvJ afgeleid dat artikel 6:13 van de Awb voor belanghebbenden bij "Aarhus-besluiten" niet in overeenstemming is met artikel 9, tweede lid, van het Aarhus-verdrag en aangepast moet worden door de wetgever. In afwachting van een wetswijziging heeft de Afdeling in die uitspraak vervolgens geoordeeld dat in alle gevallen waarin in omgevingsrechtelijke zaken de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure is toegepast, artikel 6:13 van de Awb niet mag worden tegengeworpen aan belanghebbenden. Daarbij beschouwt de Afdeling in die uitspraak als omgevingsrechtelijke zaken de zaken over besluiten op grond van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht, Wet milieubeheer, Wet ruimtelijke ordening, Tracéwet, Wet geluidhinder, Wet natuurbescherming, Ontgrondingenwet, Waterwet, Wet bodembescherming, Wet luchtvaart, Mijnbouwwet, Kernenergiewet, Wet inzake de luchtverontreiniging, Wet bescherming Antarctica en andere wetten en regelingen op het gebied van het milieu en de ruimtelijke ordening.

6.2. Er bestaat geen aanleiding deze zaak te beschouwen als omgevingsrechtelijke zaak als bedoeld in de hiervoor genoemde uitspraak van 14 april 2021. In die uitspraak is de Wegenwet niet

opgenomen in de opsomming van wetten die de Afdeling in ieder geval als omgevingsrechtelijke zaak beschouwt. Dat sluit niet uit dat een besluit op grond van de Wegenwet onder omstandigheden wel een omgevingsrechtelijke zaak kan zijn. [appellant A] en [appellant B] hebben niet aannemelijk gemaakt dat het door hen bestreden besluit, dat enkel strekt tot openstelling van een weg die percelen aan de Voslaan ontsluit voor het openbaar verkeer en tot onttrekking aan het openbaar verkeer van de spoorwegovergang aan de Voslaan, aanzienlijke gevolgen heeft voor het milieu en daarom beschouwd moet worden als omgevingsrechtelijke zaak. Hoewel [appellant A] en [appellant B] door het besluit mogelijk een verandering in hun persoonlijke leefomgeving kunnen ervaren, is niet aannemelijk dat het besluit aanzienlijke gevolgen voor het milieu heeft. De rechtbank heeft daarom terecht geen aanleiding gezien om te oordelen dat artikel 6:13 van de Awb niet aan [appellant A] en [appellant B] mocht worden tegengeworpen.

6.3. Het betoog slaagt niet.

7. Verder voeren [appellant A] en [appellant B] aan dat hun redelijkerwijs niet kan worden verweten dat zij geen zienswijze tegen het ontwerpbesluit hebben ingediend. [...]

7.1. [...] De rechtbank heeft dus terecht overwogen dat het hun redelijkerwijs kan worden verweten dat zij geen zienswijze hebben ingediend.

7.2. Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1981](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wegenwet” (JnB 2022, 609).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 13-07-2022, 202102456/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2022:1977](#));

- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 01-07-2022 (publ. 08-07-2022), ROE 22/995 ([ECLI:NL:RBLIM:2022:4998](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2022, 598

MK ABRS, 13-07-2022, 202101878/1/R4

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 2.7a lid 4

ACTIVITEITENBESLUIT. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 24 maart 2021

([ECLI:NL:RVS:2021:621](#)). Voor de toepassing van artikel 2.7a, vierde lid, van het

Activiteitenbesluit is vereist dat het bestuursorgaan aan de hand van de in artikel 2.7a, derde

lid, vermelde aspecten a tot en met f het aanvaardbaar niveau van geurhinder heeft bepaald. Het bestuursorgaan dient dat niveau te bepalen op grond van de ten tijde van de besluitvorming geldende feiten en omstandigheden en het kan daarbij niet zonder meer terugvallen op de normen uit de omgevingsvergunning.

[ECLI:NL:RVS:2022:1997](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 599

MK Rechtbank Limburg, 22-6-2022 (publ. 30-06-2022), ROE 20/2362

college van gedeputeerde staten van de provincie Limburg, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. I.c. wordt geoordeeld dat de aangevraagde bedrijfswijziging geen significante gevolgen kan hebben voor een Natura 2000-gebied: er is immers geen sprake van een toename in stikstofdepositie. Daarom bestaat er op grond van het sinds 1 januari 2020 geldende artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb geen vergunningplicht voor de aangevraagde wijziging. Vernietiging bestreden besluit. De rechtbank voorziet zelf in de zaak en wijst de aanvraag alsnog af. De consequentie van het vernietigen van het bestreden besluit acht de rechtbank ongewenst maar het is aan de wetgever om hierin zo snel mogelijk te voorzien.

[...] Bij besluit van 16 juli 2020 (bestreden besluit) heeft verweerder aan [naam bedrijf] te [plaats 5] (vergunninghoudster) een vergunning, als bedoeld in artikel 2.7, tweede lid, van de Wet natuurbescherming (Wnb), verleend voor een pluimvee- en varkenshouderij met mestverwerking aan de [adres] te [plaats 6] .

[...] 10. Dat betekent dat de aangevraagde bedrijfswijziging geen significante gevolgen kan hebben voor een Natura 2000-gebied: er is immers geen sprake van een toename in stikstofdepositie. Daarom bestaat er dan ook op grond van het sinds 1 januari 2020 geldende artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb geen vergunningplicht voor de aangevraagde wijziging. Verweerder heeft daarom in strijd met de wettelijke systematiek een natuurvergunning verleend. De rechtbank ziet aanleiding het beroep op ambtshalve gronden gegrond te verklaren en het bestreden besluit te vernietigen. De rechtbank gaat daarom voorbij aan de (overige) in dat verband niet van belang zijnde beroepsgronden.

11. De rechtbank constateert dat het voorgaande met zich brengt dat vergunninghoudster beschikt over een natuurvergunning (van 17 november 2016) met een aanzienlijk hogere ammoniakemissie dan inmiddels op grond van de gewijzigde bedrijfsvoering (feitelijk) het geval is / zou kunnen zijn, waarbij handhaving ingevolge de Wnb alleen mogelijk lijkt op grond van het eerder vergunde hogere emissieplafond. De consequentie dat met het vernietigen van het bestreden besluit ook het voorgeschreven emissiemeetprogramma voor de luchtwasser met het tot 95% verhoogde rendement is komen te vervallen acht de rechtbank eigenlijk ongewenst. Dat is echter het gevolg van de wettelijke systematiek van de aanpassing van de Wnb-vergunningplicht per 1 januari 2020. De rechtbank heeft ambtshalve onderzocht om het emissiemeetprogramma via een wijziging van de vergunning van 17 november 2016 of anderszins alsnog aan vergunninghoudster op te leggen maar

daarvoor biedt (artikel 5.4 van) de Wnb niet de mogelijkheid. Het is aan de wetgever om hierin zo snel mogelijk te voorzien.

[...] 12. Het beroep is (omdat er geen vergunningplicht is en niet omdat de beroepsgronden slagen) gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit.

12.1 De rechtbank voorziet zelf in de zaak en wijst de aanvraag van vergunninghoudster van 11 juli 2019 af en bepaalt dat haar uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde bestreden besluit. [...].

[ECLI:NL:RBLIM:2022:4722](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2022, 600

MK CRvB, 23-06-2022 (publ. 12-07-2022), 21/1453 AW

minister van Justitie en Veiligheid.

Algemeen Rijksambtenarenreglement (ARAR) 99

AMBTENARENRECHT. EERVOL ONTSLAG. MELDING MISSTANDEN.

ONTSLAGVERGOEDING. Naar het oordeel van de Raad blijkt dat er ten tijde van het ontslagbesluit sprake was van een verstoorde arbeidsverhouding en dat herplaatsing elders binnen de organisatie niet mogelijk was. Dit betekent dat de minister bevoegd was appellant op grond van artikel 99 van het ARAR te ontslaan. Geconstateerd kan worden dat zowel aan de minister als aan appellant verwijten te maken zijn. Alles afwegende komt de Raad tot het oordeel dat de minister een overwegend aandeel heeft gehad in het ontstaan en voortbestaan van de verstoorte arbeidsverhouding. Het aandeel van de minister wordt geschat op een percentage vallend binnen de bandbreedte van 51 tot 65%. Dit betekent dat appellant recht heeft op een ontslagvergoeding, naast de reeds toegekende ontslaguitkering. Deze wordt berekend door het aantal dienstjaren te delen door twee, te vermenigvuldigen met het bruto maandsalaris ten tijde van het ontslag, inclusief vakantietoeslag, en daarop de factor 0,5 toe te passen.

[ECLI:NL:CRVB:2022:1470](#)

JnB 2022, 601

CRvB, 30-06-2022 (publ. 12-07-2022), 21/1980 AW

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 1 lid 1 sub z, 54

AMBTENARENRECHT. De korpschef heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het ongeval niet als dienstongeval in de zin van artikel 54, eerste lid, van het Barp moet worden aangemerkt.

4.3. Met de rechtbank is de Raad van oordeel dat hier geen sprake is van een dienstongeval. Daarvoor is het volgende van belang.

4.3.1. Appellant heeft aangevoerd dat ten tijde van het ongeval de aard van zijn werkzaamheden dan wel de bijzondere omstandigheid van het defect aan de lift een verhoogd risico meebrachten. De Raad volgt appellant hierin niet. In het politiebureau begaf appellant zich samen met een collega lopend op de eerste verdieping van het gebouw naar de lift om met de lift naar een ruimte op de

vierde verdieping te gaan. Zijn werkzaamheden toen betroffen regulier kantoorwerk; er deed zich toen geen oproep tot het verlenen van noodhulp voor. Het werken op kantoor, het gebruikmaken van liften daaronder begrepen, levert in het algemeen geen verhoogd risico op ongevallen op. De lift was in het kader van regulier onderhoud nog op 10 december 2019 goedgekeurd. Dat het risico zich bij appelland heeft verwezenlijkt, hoe ongelukkig ook, maakt dit niet anders. Nu de korpschef gezien de aard van de werkzaamheden appelland niet heeft blootgesteld aan een verhoogd risico op ongevallen, is geen sprake van een dienstongeval.

[ECLI:NL:CRVB:2022:1496](#)

JnB 2022, 602

CRvB, 30-06-2022 (publ. 12-07-2022), 21/4018 MAW

minister van Defensie.

Algemeen militair ambtenarenreglement (AMAR) 16e lid 1 aanhef en onder c, 39 lid 1

MILITAIR AMBTENARENRECHT. VERZOEK EERVOL ONTSLAG. HBO-OPLEIDING.

TERUGBETALINGSVERPLICHTING. Appelland is na zijn ontslag als militair ambtenaar niet aangesteld als (burger)ambtenaar bij Defensie en is na zijn ontslag aansluitend aangesteld bij het reservepersoneel, derhalve als militair ambtenaar. De minister was daarom niet gehouden hem te ontslaan van de terugbetalingsverplichting.

2. [...] Appelland is na zijn ontslag als militair ambtenaar niet aangesteld als (burger)ambtenaar bij Defensie en is na zijn ontslag aansluitend aangesteld bij het reservepersoneel, derhalve als militair ambtenaar. De minister was daarom niet gehouden hem te ontslaan van de terugbetalingsverplichting.

3. In hoger beroep heeft appelland zich op hierna te bespreken gronden tegen de aangevallen uitspraak gekeerd.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1. De gronden die appelland in hoger beroep heeft aangevoerd zijn in essentie een herhaling van wat hij in beroep heeft aangevoerd. De rechtbank is in de aangevallen uitspraak gemotiveerd op die gronden ingegaan. De Raad kan zich vinden in het oordeel van de rechtbank en de daaraan ten grondslag gelegde overwegingen en maakt die tot de zijne. De Raad voegt hieraan nog het volgende toe.

4.2.1. Appelland heeft betoogd dat uit de letterlijke tekst van artikel 16e, vijfde lid, van het AMAR niet kan worden afgeleid dat alleen de burgerlijk ambtenaar wordt bedoeld en niet ook de reservist. Het AMAR bevat volgens appelland ook geen begripsbepaling die op een heldere en kenbare wijze bepaalt dat met 'ambtenaar' de burgerlijk ambtenaar zou worden bedoeld, zodat hier strijd ontstaat met de rechtszekerheid.

4.2.2. Dit betoog slaagt niet. Hoewel in de begripsbepalingen van het AMAR geen definitie wordt gegeven van het begrip ambtenaar, valt dat begrip wel op te maken uit de systematiek van de regelgeving. In artikel 16e, vijfde lid van het AMAR wordt immers bepaald dat de militair op wie een terugbetalingsverplichting rust, wordt ontslagen van die verplichting, indien hij binnen zes maanden na het ontslag wordt aangesteld als ambtenaar bij het Ministerie van Defensie. In artikel 1, eerste lid, van het Bard wordt een definitie gegeven van het begrip ambtenaar: degene die bij het Ministerie van Defensie in burgerlijke openbare dienst is aangesteld. Appelland is na het ontslag uit de functie van militair niet aangesteld als ambtenaar bij het Ministerie van Defensie, waardoor ontslag van de terugbetalingsverplichting op deze grond niet aan de orde is.

4.2.3. Dit oordeel leidt tot de conclusie dat van strijd met het rechtszekerheidsbeginsel geen sprake is.

[ECLI:NL:CRVB:2022:1492](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 603

MK CRvB, 13-07-2022, 21/3117 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA)

WET WIA. TERUGVORDERING. In dit geval is er ten gevolge van een nalatigheid van het Uvw een zodanig lange tijd verstreken sinds de WIA-uitkering als voorschot is betaald, dat appellant met het op een lager bedrag vaststellen van de als voorschot verleende WIA-uitkering redelijkerwijs geen rekening meer hoefde te houden.

4. De Raad oordeelt als volgt.

4.1. De beroepsgrond van appellant dat het Uvw, omdat het nalatig is geweest bij het uitvragen van de benodigde informatie bij de Belastingdienst, zijn rechten om de in 2012 en 2013 onverschuldigd betaalde uitkeringen nog terug te vorderen in redelijkheid heeft verspeeld, slaagt. Hierbij is het volgende van belang.

4.2. Het Uvw heeft in 2012 het uitkeringssysteem onjuist ingevuld. Hierdoor werd geen signaal van de Belastingdienst ontvangen over de inkomensgegevens van appellant. Pas na de ziekmelding van appellant op 1 mei 2019 is deze fout aan het licht gekomen en heeft het Uvw dit gecorrigeerd. Vervolgens heeft de Belastingdienst op 26 november 2019 de gegevens over de jaren 2012 tot en met 2018 aangeleverd en heeft het Uvw – voor zover nog van belang – vastgesteld dat de winst over de jaren 2012 en 2013 zodanig hoog was dat er over die jaren geen recht op uitkering bestaat.

4.3. De Raad is van oordeel dat het in 2020 vaststellen van de WIA-uitkering op een lager bedrag dan de over de jaren 2012 en 2013 verstrekte voorschotten, in strijd komt met het beginsel van rechtszekerheid. In dit geval is er ten gevolge van een nalatigheid van het Uvw een zodanig lange tijd verstreken sinds de WIA-uitkering als voorschot is betaald, dat appellant met het op een lager bedrag vaststellen van de als voorschot verleende WIA-uitkering redelijkerwijs geen rekening meer hoefde te houden. Dat appellant zelf niet bij het Uvw heeft geïnformeerd over het uitblijven van een beslissing over de vaststelling van het recht op WIA-uitkering, maakt dit niet anders. Het Uvw heeft dus in strijd met de rechtszekerheid vastgesteld dat appellant over de jaren 2012 en 2013 geen recht heeft op een WIA-uitkering. De Raad ziet aanleiding om in deze zaak zelf te voorzien en zal de WIA-uitkering over de jaren 2012 en 2013 vaststellen op het bedrag van de over deze jaren verstrekte voorschotten. Dat brengt mee dat het Uvw geen vordering op appellant heeft wegens over deze jaren onverschuldigd betaalde voorschotten. Omdat terugvordering niet langer aan de orde is, behoeven de standpunten van partijen hierover geen verdere bespreking.

4.4. Uit het voorgaande volgt dat het hoger beroep slaagt en de aangevallen uitspraak zal worden vernietigd. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2022:1486](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2022, 604

MK CRvB, 12-07-2022, 19/867 PW, 20/2113 PW, 21/2514 PW, 21/2515 PW en 21/3925 PW

college van burgemeester en wethouders van Apeldoorn.

Algemene bijstandswet (Abw)

Participatiewet (PW) 17

PARTICIPATIEWET. INLICHTINGENVERPLICHTING. In dit geval heeft het college bij appellant bankafschriften opgevraagd. Dat zijn bewijsstukken. Appellant heeft dus niet de op hem rustende inlichtingenverplichting geschonden door die niet over te leggen. Het college was dus niet bevoegd om met toepassing van artikel 54, derde lid, eerste volzin, van de PW de bijstand over de te beoordelen periode in te trekken. Geen grondslag voor de opgelegde boete.

4.2. Zoals besproken ter zitting richt het hoger beroep zich uitsluitend tegen de intrekking en de terugvordering van bijstand over de periode van 23 januari 2017 tot en met 31 augustus 2017. Dit is dus de te beoordelen periode.

4.3. Appellant heeft aangevoerd dat het bestreden besluit een onvoldoende feitelijke grondslag heeft. Deze beroepsgrond slaagt. Daartoe is het volgende van betekenis.

4.3.1. Het besluit tot intrekking van bijstand is een voor de betrokkene belastend besluit. Daarom rust de bewijslast om aannemelijk te maken dat aan de voorwaarden voor intrekking is voldaan in beginsel op het college. Dit betekent dat het college de nodige kennis over de relevante feiten moet verzamelen. Het ligt daarom op de weg van het college om aan de hand van uit onderzoek verkregen gegevens aannemelijk te maken dat appellant de ingevolge artikel 17, eerste lid, van de PW op hem rustende inlichtingenverplichting niet of niet naar behoren is nagekomen door geen, onvolledige of onjuiste mededeling te doen van feiten of omstandigheden die van invloed zijn of kunnen zijn op het recht op bijstand. Meer concreet houdt deze bewijslast in dit geval in dat het college aannemelijk moet maken dat appellant onjuiste of onvolledige inlichtingen over zijn woonsituatie heeft verstrekt. Het enkele feit dat, zoals het college aan de besluitvorming ten grondslag heeft gelegd, de woonsituatie van appellant voor het college onduidelijk is, is daartoe niet voldoende. Vergelijk de uitspraak van 9 oktober 2012, [ECLI:NL:CRVB:2012:BY0748](#). Gelet hierop heeft het college niet voldaan aan de op hem rustende bewijslast.

4.4. Uit 4.3.1 volgt dat bestreden besluit 1, voor zover het de intrekking over de te beoordelen periode betreft, niet zorgvuldig is voorbereid en niet berust op een deugdelijke motivering. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Dit betekent dat het hoger beroep tegen aangevallen uitspraak 1 slaagt. De Raad zal daarom deze uitspraak vernietigen voor zover daarbij bestreden besluit 1 in stand is gelaten. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, zal de Raad bestreden besluit 1 wegens strijd met de artikelen 3:2 en 7:12, eerste lid, van de Awb vernietigen voor zover het de intrekking van de bijstand over de te beoordelen periode betreft. Omdat er daardoor geen grondslag is voor terugvordering van de gemaakte kosten van bijstand over deze periode, zal bestreden besluit 1 ook worden vernietigd voor zover het de terugvordering betreft.

4.5. Aansluitend moet worden bezien welk vervolg aan deze uitkomst moet worden gegeven.

4.5.1. Het college heeft zich ter zitting op het standpunt gesteld dat appellant ook door niet de gevraagde bankafschriften te verstrekken de op hem rustende inlichtingenverplichting heeft geschonden.

4.5.2. Dat standpunt is niet juist. Bankafschriften zelf – als documenten – kunnen namelijk niet worden aangemerkt als feiten of omstandigheden die van invloed zijn of kunnen zijn op het recht op bijstand, als bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de PW. De verplichting bankafschriften over te leggen valt daarom niet onder de inlichtingenverplichting van die bepaling. Hierbij is het volgende van betekenis.

4.5.3. Artikel 65, eerste lid, Algemene bijstandswet (Abw) luidde tot 1 juli 1997 als volgt:

“De belanghebbende doet aan burgemeester en wethouders op verzoek of uit eigen beweging onverwijld mededeling van al hetgeen van belang is voor de verlening van bijstand of de voortzetting daarvan, zo mogelijk onder overlegging van bewijsstukken.”

Onder de inlichtingenverplichting van artikel 65, eerste lid, van de Abw, zoals deze bepaling tot 1 juli 1997 luidde, viel dus ook het overleggen van (bewijs)stukken.

4.5.4. Artikel 65, eerste lid, van de Abw is met ingang van 1 juli 1997 gewijzigd in verband met de invoering van de Wet Boeten. Deze bepaling luidde sindsdien als volgt:

“De belanghebbende doet aan burgemeester en wethouders op verzoek of onverwijld uit eigen beweging mededeling van alle feiten en omstandigheden waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op het recht op bijstand, het geldend maken van het recht op bijstand, de hoogte of de duur van de bijstand, of op het bedrag van de bijstand dat aan hem wordt betaald.”

Het overleggen van stukken kwam niet meer terug in deze bepaling. Daarnaast werd de zinsnede “al hetgeen van belang is voor de verlening van bijstand of de voortzetting daarvan” vervangen door “van alle feiten en omstandigheden waarvan hem redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op het recht op bijstand [...]”. Deze wijziging is in de Wet Werk en Bijstand, en later in de PW, gehandhaafd.

4.5.5. De inlichtingenverplichting van artikel 17, eerste lid, van de PW heeft dus alleen nog betrekking op het – op verzoek van de bijstandverlenende instantie of uit eigen beweging onverwijld – mededeling doen van feiten en omstandigheden die van invloed kunnen zijn op, voor zover hier van belang, het recht op bijstand. Anders dan uit eerdere rechtspraak zou kunnen worden afgeleid (zie bijvoorbeeld de uitspraken van 11 januari 2005, [ECLI:NL:CRVB:2005:AS2340](#), en van 21 april 2020, [ECLI:NL:CRVB:2020:990](#)), valt het overleggen van bewijsstukken daar niet onder.

Bewijsstukken, zoals bankafschriften, zijn als zodanig, zoals gezegd, niet van invloed op het recht op bijstand zelf. Zij kunnen alleen van betekenis zijn bij de verificatie en controle van het recht op bijstand. Dit sluit aan bij het onderscheid dat in artikel 53a, eerste lid, van de PW is gemaakt tussen ‘gegevens ten behoeve van de verlening van bijstand dan wel de voortzetting daarvan’ en ‘bewijsstukken’ en bij het onderscheid dat in de artikelen 52, eerste lid, aanhef en onder a, en 54, eerste lid, van de PW is gemaakt tussen ‘van belang zijnde gegevens’ en ‘gevorderde bewijsstukken’. Een ander oordeel zou er toe leiden dat, zoals in deze zaak aan de orde is, een punitieve sanctie zou kunnen worden opgelegd voor een gedraging die niet met zoveel woorden uit de artikelen 18a, eerste lid, in verband met artikel 17, eerste lid, van de PW kenbaar is als strafbaar. Vergelijk de uitspraak van 22 februari 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:901](#).

4.5.6. Een en ander staat er niet aan in de weg dat de bijstandverlenende instantie een bijstandsgerechtigde met toepassing van de wettelijke inlichtingenverplichting mag vragen om inlichtingen schriftelijk te verschaffen – dat wil zeggen: schriftelijk mededeling te doen van feiten en

omstandigheden die van invloed kunnen zijn op het recht op bijstand –, bijvoorbeeld door middel van vragen- of heronderzoeksformulieren, en dat hij/zij dan verplicht is om die inlichtingen schriftelijk te verstrekken.

4.5.7. Als bewijsstukken waar het college om vraagt in het kader van een onderzoek naar het recht op bijstand niet worden verstrekt, dan zou dat wel kunnen leiden tot schending van de medewerkingsverplichting als bedoeld in artikel 17, tweede lid, van de PW, maar niet tot schending van de inlichtingenverplichting.

4.5.8. In dit geval heeft het college bij appellant bankafschriften opgevraagd. Dat zijn bewijsstukken. Appellant heeft dus niet de op hem rustende inlichtingenverplichting geschonden door die niet over te leggen. Het college was dus niet bevoegd om met toepassing van artikel 54, derde lid, eerste volzin, van de PW de bijstand over de te beoordelen periode in te trekken.

4.5.9. Het college heeft geen andere grondslag aangedragen of verdedigd. Gelet hierop en op het tijdsverloop zal de Raad zelf in de zaak voorzien door besluit 1 te herroepen voor zover het de intrekking over de te beoordelen periode en de terugvordering over deze periode betreft. Gelet hierop hoeven de overige beroepsgronden niet te worden besproken.

Brutering (nadere besluiten 1 en 2)

4.6. Gelet op 4.4 en 4.5.9 dienen ook de nadere besluiten 1 en 2 inzake de brutering van de terugvordering te worden vernietigd.

Boete (aangevallen uitspraak 2 en nader besluit 3)

4.7. Uit 4.3.1 en 4.5.2 tot en met 4.5.8 volgt dat het college niet heeft aangetoond dat appellant zijn inlichtingenverplichting heeft geschonden. Dit betekent dat er geen grondslag is voor de opgelegde boete. Gelet hierop dient aangevallen uitspraak 2 te worden vernietigd. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2022:1395](https://ecli.nl:NL:CRVB:2022:1395)

Bij deze uitspraak heeft de Raad een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB 2022, 605

MK ABRS, 13-07-2022, 202101518/1/A3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 4, 15

AVG. I.c. houdt het oordeel van de rechtbank dat de interne correspondentie van de IND met het Team Onderzoek en Expertise Land en Taal (hierna: TOELT) als zodanig niet als persoonsgegevens in de zin van de AVG kan worden gekwalificeerd, geen stand. De interne correspondentie tussen de IND en het Team Onderzoek en Expertise Land en Taal (hierna: TOELT) kan niet gelijk worden gesteld met een juridische analyse in een minuut.

Besluit waarbij de staatssecretaris het verzoek van [appellant] om inzage in zijn persoonsgegevens deels heeft ingewilligd. [...]

1. [...] De interne correspondentie van de IND met het Team Onderzoek en Expertise Land en Taal (hierna: TOELT), die gevoerd is naar aanleiding van de taalanalyse waaraan [appellant] is onderworpen in zijn asielprocedure, is niet verstrekt. [...]
4. In hoger beroep is alleen nog aan de orde de vraag of de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat er op grond van artikel 15 van de AVG geen recht op inzage bestaat in de interne communicatie met TOELT, omdat deze communicatie geen persoonsgegevens is.
5. De Afdeling heeft met toepassing van artikel 8:29 van de Awb kennisgenomen van de door de staatssecretaris overgelegde interne correspondentie met TOELT. Het oordeel van de rechtbank dat deze correspondentie als zodanig niet als persoonsgegevens in de zin van de AVG kan worden gekwalificeerd, houdt geen stand. De in beroep gegeven nadere toelichting van de staatssecretaris dat de interne correspondentie van de IND met TOELT, net als een juridische analyse in een minuut, als zodanig geen persoonsgegevens in de zin van de AVG is en hij daarom niet gehouden is in zoverre aan het verzoek van [appellant] tegemoet te komen, volgt de Afdeling, anders dan de rechtbank, niet. De Afdeling overweegt daartoe het volgende.
  - 5.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, onder meer in de uitspraak van 11 februari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:318](#), volgt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 juli 2014, [ECLI:EU:C:2014:2081](#), dat de in de minuut neergelegde juridische analyse, waarin de gronden zijn uiteengezet die de medewerker heeft betrokken bij de totstandkoming van het ontwerpbesluit dat deze moet opstellen in het kader van de procedure die voorafgaat aan de vaststelling van een besluit over de aanvraag van een verblijfstitel, als zodanig niet als een persoonsgegeven kan worden aangemerkt. De juridische analyse geeft geen informatie over de aanvrager, hooguit over de beoordeling en de toepassing van het recht door de bevoegde autoriteit op de situatie van de aanvrager, waarbij die situatie wordt vastgesteld door middel van de persoonsgegevens van die persoon waarover die autoriteit beslist. Anders dan de gegevens van de aanvrager van de verblijfstitel die in de minuut staan, die de feitelijke basis kunnen vormen voor de juridische analyse, is het niet de bedoeling dat de aanvrager deze juridische analyse zelf controleert op de juistheid ervan noch dat deze hiervan rectificatie kan verzoeken. Maar als de feitelijke grondslag deel uitmaakt van hetzelfde document als de juridische analyse, kan die feitelijke grondslag volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie wel persoonsgegevens bevatten. Het arrest van 17 juli 2014 gaat weliswaar over het inzagerecht in artikel 12 van de Privacyrichtlijn (95/46/EG), welke richtlijn is vervangen door de AVG, maar is ook relevant voor de uitleg van het in de AVG geregelde inzage- en correctierecht. Het doel van de Privacyrichtlijn komt overeen met het doel van de AVG, namelijk de bescherming van het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van de aanvrager te waarborgen met betrekking tot de verwerking van hem betreffende gegevens.
  - 5.2. Tussen partijen is niet in geschil dat als uitgangspunt geldt dat het begrip persoonsgegevens, zoals bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de AVG, een ruime betekenis toekomt. Dit volgt ook onder meer uit het door [appellant] aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 20 december 2017, [ECLI:EU:C:2017:994](#), waarin is bepaald dat de door een examenkandidaat geformuleerde schriftelijke antwoorden op een beroepsexamen en de eventuele opmerkingen van de examinerator bij deze antwoorden persoonsgegevens zijn. Dit betekent dat in beginsel ook interne correspondentie valt onder het begrip persoonsgegevens.
  - 5.3. De Afdeling is anders dan de rechtbank van oordeel dat de overgelegde interne correspondentie tussen de IND en TOELT niet gelijk kan worden gesteld met een juridische analyse in een minuut. Bij een juridische analyse gaat het om de analyse van de gegevens over een persoon met het oog op een door het de staatssecretaris te nemen besluit. Daarin hoeft geen inzage te worden verstrekt op

grond van artikel 15 van de AVG, omdat het geen gegevens betreft die door de betrokkene zelf op juistheid kunnen worden gecontroleerd. Gelet op het arrest van de Hoge Raad van 16 maart 2018, [ECLI:NL:HR:2018:365](#) geldt hetzelfde voor een medische analyse van dergelijke gegevens. De Afdeling is van oordeel dat de in het geding zijnde interne correspondentie als zodanig niet is te kwalificeren als een analyse van gegevens over [appellant]. Verder is niet in geschil dat de interne correspondentie persoonsgegevens van [appellant] bevat. Ook anderszins valt niet in te zien waarom [appellant] de in de interne correspondentie opgenomen persoonsgegevens niet voor controle op juistheid zou mogen inzien.

Onder deze omstandigheden is het besluit van 5 december 2019 op dit punt zowel in strijd met artikel 15 van de AVG als artikel 7:12 van de Awb tot stand gekomen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1974](#)

JnB 2022, 606

MK ABRs, 13-07-2022, 202006125/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 4, 15

AVG. Pinbetalingen. I.c. heeft het college meegedeeld dat er geen gegevens over de door [appellant] bij het fietsdepot opgehaalde fiets worden bewaard op een tot hem herleidbare manier. Dat, zoals [appellant] aanvoert, hij in het verleden voor werkzaamheden als stembureauvoorzitter bij verkiezingen in de gemeente een vergoeding heeft ontvangen en zijn bankrekeningnummer daarom bekend kan worden verondersteld, maakt niet dat de pintransactie in dit geval als een persoonsgegeven moet worden aangemerkt. Een identificatie langs die weg zou in dit geval ondoenlijk zijn. Het daadwerkelijke gevaar voor identificatie lijkt daardoor onbeduidend (vergelijk de arresten van het EU-HvJ van 24 november 2011, [ECLI:EU:C:2011:771](#), 19 oktober 2016, [ECLI:EU:C:2016:779](#), en 17 juni 2021, [ECLI:EU:C:2021:492](#)). Voor zover [appellant] betoogt dat de pintransactie met behulp van de door hem aangedragen gegevens (datum, transactienummer, bankrekeningnummer) tot hem kan worden herleid, geldt dat dit de transactie niet een persoonsgegeven maakt, omdat het college dat gegeven zonder deze door [appellant] zelf verstrekte aanvullende informatie niet tot hem kan herleiden.

[ECLI:NL:RVS:2022:1993](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidstijdenwet

JnB 2022, 607

Rechtbank Rotterdam, 29-06-2022 (publ. 06-07-2022), ROT 20/6781

Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, directie Wetgeving, Bestuurlijke en Juridische Aangelegenheden.

Arbeidstijdenwet (Atw) 3:2, 8:1, 8:2

Nadere regeling kinderarbeid (NrK) 1:1

ARBEIDSTIJDENWET. VERBOD OP KINDERARBEID. Bevel arbeidsinspecteur om arbeid door kinderen, bestaande uit maaltijdbezorging met een fiets of e-bike, direct te staken, vanwege strijd met het verbod op kinderarbeid. De rechtbank is van oordeel dat de arbeidsinspecteur

i.c. voldoende informatie had om het stakingsbevel te geven. De arbeid die de kinderen voor eiseres verrichtten is niet van lichte aard door het gevaar dat bestaat bij het met een fiets of e-bike bezorgen van maaltijden. Dat sinds 1 juli 2020 in de Nrk expliciet is opgenomen dat het een onacceptabel veiligheidsrisico is om een kind met een voertuig zelfstandig en op commerciële basis maaltijden te laten bezorgen, betekent niet dat daarvoor dergelijke maaltijdbezorging geen overtreding van het verbod van kinderarbeid kon opleveren. Het stakingsbevel is niet disproportioneel. Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBROT:2022:5248](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2022, 608

ABRS, 13-07-2022, 202105759/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 2:3, 4:13, 6:2, 6:20 lid 3, 6:24, 8:84, 8:86. 8:104

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen 49, 49b, 49c

Besluit forfaitair bedrag en verruiming compensatieregeling (Catshuisregeling Kinderopvangtoeslag) 1, 2

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. BEROEP NIET TIJDIG BESLISSEN.

HERSTELREGELGEVING. De bestaande herstelregelgeving die i.c. door [appellante] dan wel de Belastingdienst/Toeslagen naar voren is gebracht, heeft uitsluitend betrekking op KOT [Red: kinderopvangtoeslag]. Er is weliswaar door de regelgever te kennen gegeven dat er ook herstelregelgeving voor niet-KOT-toeslagen zal komen, maar dit biedt voor de Belastingdienst/Toeslagen geen grondslag om compensatie aan [appellante] toe te kennen. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het niet mogelijk is om vooruitlopend op een nog te realiseren regeling aan [appellante] compensatie te verlenen. Daarbij heeft zij in overweging genomen dat [appellante] op de zitting ermee heeft ingestemd dat de Belastingdienst/Toeslagen haar verzoek aanhoudt totdat er herstelregelingen in werking zijn getreden voor niet-KOT-toeslagen. De rechtbank heeft daarom terecht geoordeeld dat [appellante] geen procesbelang heeft bij haar beroep op het niet tijdig nemen van een besluit en dit beroep terecht niet-ontvankelijk verklaard.

[ECLI:NL:RVS:2022:1985](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2022, 596).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenwet

JnB 2022, 609

ABRS, 13-07-2022, 202102199/1/A3

raad van de gemeente Het Hogeland.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:13, 3:15, 6:13

Verdrag van Aarhus 6, 9

Wegenwet

WEGENWET. AWB 6:13. Openstelling nieuwe ontsluitingsweg voor het openbaar verkeer en spoorwegovergang onttrokken aan het openbaar verkeer. In de uitspraak ABRS 14-04-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#) is de Wegenwet niet opgenomen in de opsomming van wetten die de Afdeling in ieder geval als omgevingsrechtelijke zaak beschouwt. Dat sluit niet uit dat een besluit op grond van de Wegenwet onder omstandigheden wel een omgevingsrechtelijke zaak kan zijn. I.c. kunnen [appellant A] en [appellant B] door het besluit mogelijk een verandering in hun persoonlijke leefomgeving ervaren, maar is niet aannemelijk dat het besluit aanzienlijke gevolgen voor het milieu heeft. De rechtbank heeft daarom terecht geen aanleiding gezien om te oordelen dat artikel 6:13 van de Awb niet aan [appellant A] en [appellant B] mocht worden tegengeworpen.

[ECLI:NL:RVS:2022:1981](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemeen bestuursrecht” (JnB 2022, 597).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB 2022, 610

MK ABRS, 13-07-2022, 202006623/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46, 8:72a

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2, 15a, 19a, 19d

WAV. BOETE. MATE VAN VERWIJTBAARHEID. Anders dan voorheen is de Afdeling nu van oordeel dat de Beleidsregel boeteoplegging Wet arbeid vreemdelingen 2017 ten onrechte geen onderscheid maakt tussen opzet, grove schuld en normale verwijtbaarheid bij het vaststellen van het toepasselijke boetenormbedrag. De Afdeling is van oordeel dat de mate waarin de overtreding aan de overtreder kan worden verweten wezenlijk anders is in gevallen waarin sprake is van opzet, grove schuld, normale verwijtbaarheid of verminderde verwijtbaarheid en dat dit vertaald moet worden naar een differentiatie van de boetehoogte. De Beleidsregel 2017 biedt onvoldoende mogelijkheden om bij het bepalen van de hoogte van de boete rekening te kunnen houden met de verschillende gradaties van verwijtbaarheid en is in zoverre onredelijk.

In afwachting van nieuw, meer gedifferentieerd, Wav-boetebeleid van de minister, ziet de Afdeling aanleiding om in deze zaak en andere vergelijkbare Wav-boetezaken aan te knopen bij de uitgangspunten zoals de wetgever die voor afstemming van de mate van verwijtbaarheid heeft vastgelegd in het Boetebesluit socialezekerheidswetten en het Besluit inburgering 2021.

[...] Bij besluit van 18 september 2019 heeft de minister [bedrijf] een boete opgelegd van € 36.000,00 wegens negen overtredingen van artikel 2, eerste lid, van de Wet arbeid vreemdelingen (hierna: de Wav) en drie overtredingen van artikel 15a van de Wav.

[...] Differentiatie naar mate van verwijtbaarheid

[...] 3.2. Anders dan voorheen is de Afdeling nu van oordeel dat de Beleidsregel 2017 ten onrechte geen onderscheid maakt tussen opzet, grove schuld en normale verwijtbaarheid bij het vaststellen van het toepasselijke boetenormbedrag. De Afdeling is van oordeel dat de mate waarin de overtreding aan de overtreder kan worden verweten wezenlijk anders is in gevallen waarin sprake is van opzet, grove schuld, normale verwijtbaarheid of verminderde verwijtbaarheid en dat dit vertaald moet worden naar een differentiatie van de boetehogte. Maar de mogelijkheid tot matiging van het boetenormbedrag is in artikel 11 van de Beleidsregel 2017 beperkt tot gevallen waarin de overtreder verminderd verwijtbaar heeft gehandeld. Dat artikel 2 van de Beleidsregel 2017 - naar aanleiding van de uitspraak van de Afdeling van 7 oktober 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3138](#) - voorziet in de mogelijkheid om de boete in bepaalde gevallen met 50% te verhogen, komt hieraan onvoldoende tegemoet. De boete wordt volgens deze bepaling immers verhoogd wanneer sprake is van recidive, wanneer sprake is van het bewust ontduiken van de regelgeving, wanneer een vreemdeling ten aanzien van wie de overtreding is geconstateerd geen rechtmatig verblijf heeft in Nederland of wanneer bij de overtreding drie of meer personen zijn betrokken van wie de identiteit niet vaststaat. De categorie 'bewust ontduiken' ziet blijkens de toelichting van de minister bij artikel 2, aanhef en onder c, van de Beleidsregel 2017 alleen op een beperkt aantal gevallen en dekt daarmee niet de hele categorie 'opzet'. Afgezien van deze beperkte categorie van gevallen waarin de boete wordt verhoogd en de gevallen waarin sprake is van verminderde verwijtbaarheid, neemt de minister volgens de Beleidsregel 2017 100% van het boetenormbedrag als uitgangspunt bij de boeteoplegging. Met toepassing van dit beleid krijgt de malafide werkgever die opzettelijk de Wav overtreedt maar die niet onder het beperkte toepassingsbereik van artikel 2 van de Beleidsregel 2017 valt, dezelfde boete als - bijvoorbeeld - de niet-malafide werkgever die eenmalig door onoplettendheid de Wav heeft overtreden, behoudens bijzondere gevallen die vallen onder de matigingsgrond marginale, incidentele arbeid. De Beleidsregel 2017 biedt dus onvoldoende mogelijkheden om bij het bepalen van de hoogte van de boete rekening te kunnen houden met de verschillende gradaties van verwijtbaarheid.

3.3. Gelet op het voorgaande is de Beleidsregel 2017 in zoverre onredelijk. Het ligt op de weg van de minister, mede gelet op artikel 5:46, tweede lid, van de Awb, om tot een stelsel te komen dat voldoende is gedifferentieerd naar de mate waarin de overtreding aan de overtreder kan worden verweten. Bij een dergelijk stelsel zou de minister kunnen denken aan wat de Afdeling onder 7.1 en 7.2 van deze uitspraak overweegt.

3.4. Het betoog slaagt.

[...] 6. Het hoger beroep is gegrond. De uitspraak van de rechtbank wordt vernietigd. De Afdeling ziet aanleiding het geschil definitief te beslechten door met toepassing van artikel 8:72a van de Awb op de hierna te melden wijze zelf in de zaak te voorzien.

Benadrukt wordt dat aan de minister bij de invulling van het boetebeleid een zekere beleidsruimte toekomt wat betreft de boetehogten, de categorieën van verwijtbaarheid en andere factoren die kunnen leiden tot verhoging of juist verlaging van boetenormbedragen. Maar omdat de Beleidsregel 2017 onredelijk is bevonden vanwege het bieden van onvoldoende mogelijkheden om bij het bepalen van de hoogte van de boete rekening te houden met de verschillende gradaties van verwijtbaarheid, zal de Afdeling dit beleid in zoverre niet tot uitgangspunt kunnen nemen bij de beoordeling of de opgelegde boete evenredig is. Zij zal daarom nu zelf moeten beoordelen en motiveren welke boete in dit geval passend en geboden is. In afwachting van nieuw, meer gedifferentieerd, Wav-boetebeleid van de minister, ziet de Afdeling aanleiding om in deze zaak en

andere vergelijkbare Wav-boetezaken aan te knopen bij de uitgangspunten zoals de wetgever die voor afstemming van de mate van verwijtbaarheid heeft vastgelegd in het Boetebesluit socialezekerheidswetten en het Besluit inburgering 2021, zoals hieronder nader toegelicht.

Juridisch kader

7. Omdat de Beleidsregel boeteoplegging Wet arbeid vreemdelingen 2020 (hierna: de Beleidsregel 2020) dezelfde differentiatie naar verwijtbaarheid kent als de Beleidsregel 2017 - dat wil zeggen: alleen voorziet in matiging bij verminderde verwijtbaarheid - en de artikelen 2 en 11 van beide beleidsregels gelijklopend zijn, constateert de Afdeling dat ook de Beleidsregel 2020 onvoldoende differentieert naar de mate van verwijtbaarheid. De Afdeling ziet daarom geen mogelijkheid om in deze zaak bij de Beleidsregel 2020 aan te sluiten. Ook de eerdere beleidsregels over de boeteoplegging in Wav-zaken maken geen onderscheid naar opzet, grove schuld en normale verwijtbaarheid. De Afdeling ziet daarom evenmin aanleiding om bij een eerdere beleidsregel aan te sluiten.

7.1. Daarom ziet de Afdeling aanleiding om in deze zaak aan te sluiten bij de uitgangspunten zoals die zijn neergelegd in artikel 2 van het Boetebesluit socialezekerheidswetten en artikel 7.1, vierde lid, van het Besluit inburgering 2021, aangezien deze beleidsregels wel onderscheid maken naar opzet, grove schuld en normale verwijtbaarheid. In de nota van toelichting bij het Boetebesluit socialezekerheidswetten heeft de minister op p. 15 voor boetes in die zaken toegelicht dat de maximale boetehoogte wordt bepaald aan de hand van de maximale graad van verwijtbaarheid en dat die wordt gevormd door opzettelijk overtreden. De Afdeling zal 100% van het boetenormbedrag als uitgangspunt nemen wanneer artikel 2 of 15a van de Wav opzettelijk is overtreden en 75% van dat bedrag indien sprake is van grove schuld bij de overtreder. Is er geen sprake van opzet of grove schuld, dan is 50% van het boetenormbedrag een passend uitgangspunt en bij verminderde verwijtbaarheid is dat 25% van het boetenormbedrag.

7.2. In afwachting van nieuw beleid van de minister over de differentiatie naar verwijtbaarheid in Wav-zaken, overweegt de Afdeling over de begrippen opzet, grove schuld, normale en verminderde verwijtbaarheid het volgende.

Bij overtreding van de Wav mag in beginsel worden uitgegaan van normale verwijtbaarheid. Dat de Wav als zodanig bekend wordt verondersteld en dat deze is overtreden, brengt nog niet met zich dat de werkgever in kwestie de overtreding opzettelijk heeft begaan of grove schuld heeft (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 14 februari 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:AZ8462](#), onder 2.5.1). De werkgever moet wel in de gelegenheid worden gesteld om schulditsluitingsgronden en matigingsgronden aan te voeren. Afwijking naar beneden van genoemde 50% van het boetenormbedrag is aangewezen als sprake is van verminderde verwijtbaarheid bij de werkgever. Op de werkgever rust de verplichting de daarvoor noodzakelijke feiten en omstandigheden aannemelijk te maken. Onder verminderde verwijtbaarheid wordt verstaan situaties waarin het de werkgever niet volledig valt aan te rekenen dat hij de Wav heeft overtreden. De matigingsgronden zoals neergelegd in het 'Overzicht specifieke matigingsgronden bestuurlijke boete Wet arbeid vreemdelingen' die als bijlage II bij de Beleidsregel 2020 is gevoegd, kunnen mede een leidraad vormen voor het antwoord op de vraag of sprake is van verminderde verwijtbaarheid.

Afwijking naar boven van het percentage van 50% is gerechtvaardigd bij opzet of grove schuld bij de werkgever. Het is dan aan het bestuursorgaan om aan te tonen dat de werkgever met opzet of grove schuld heeft gehandeld. Onder opzet wordt verstaan het willens en wetens handelen of nalaten in strijd met de Wav. Grove schuld is aan de orde wanneer de mate van verwijtbaarheid hoger ligt dan de normale verwijtbaarheid, maar er geen sprake is van opzet. Bijvoorbeeld in het geval van een

ernstige, aan opzet grenzende, mate van verwijtbaarheid. Hierbij gaat het dan om ernstige nalatigheid, ernstige onzorgvuldigheid of ernstige onachtzaamheid met als gevolg dat de Wav niet of niet behoorlijk is nageleefd. Van grove schuld kan ook sprake zijn wanneer er omstandigheden zijn die elk op zich normale verwijtbaarheid opleveren, maar in onderlinge samenhang bezien wel leiden tot grove schuld. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1973](#).

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Standaardboete voor overtreding Wet arbeid vreemdelingen is onredelijk") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet basisregistratie personen

JnB 2022, 611

MK ABRS, 13-07-2022, 202103491/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Harderwijk.

Wet basisregistratie personen (Wet brp) 2.4 lid 1

Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) 8, 9

WET BASISREGISTRATIE PERSONEN. INSCHRIJVINGSVEREISTEN. RECHTMATIG

VERBLIJF. I.c. faalt het betoog van [appellante] dat de rechtbank niet heeft onderkend dat zij als gevolg van haar aanvraag voor een artikel 9-document rechtmatig verblijf had. In de uitspraak van 12 november 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2530](#) heeft de Afdeling overwogen dat een vreemdeling die een artikel 9-document aanvraagt, krachtens artikel 8, aanhef en onder e, van de Vw 2000 procedureel rechtmatig verblijf heeft tijdens een aanvraag om toetsing aan EU-recht. Hieruit volgt dat een vreemdeling procedureel rechtmatig verblijf heeft totdat de staatssecretaris op die aanvraag heeft beslist. Over de vraag of het maken van bezwaar tegen de afwijzing van een aanvraag voor een artikel 9-document ook rechtmatig verblijf oplevert, heeft de Afdeling zich nog niet uitgelaten. In deze zaak hoeft deze vraag niet te worden beantwoord. Het antwoord op die vraag kan in deze zaak namelijk niet tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank leiden. Het toetsmoment dat voor de rechtbank gold is immers 9 maart 2021, de datum waarop het college een besluit nam op het bezwaar van [appellante] tegen de weigering om haar in de brp in te schrijven. Bepalend is of zij op die datum rechtmatig verblijf had. Op die datum had de staatssecretaris het bezwaar van [appellante] tegen de afwijzing van haar aanvraag voor een artikel 9-document al ongegrond verklaard. Met de uitspraak van de Afdeling van 6 juli 2022 in zaak nr. 202104023/1/V1 is die ongegrondverklaring definitief, zodat inmiddels is komen vast te staan dat [appellante] op het toetsmoment ook materieel geen rechtmatig verblijf had.

[ECLI:NL:RVS:2022:1994](#)

JnB 2022, 612

MK ABRS, 13-07-2022, 202100460/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Cuijk.

Wet basisregistratie personen (Wet bpr) 1.1, 2.20

WET BASISREGISTRATIE PERSONEN. I.c. heeft het college onvoldoende aannemelijk gemaakt dat [appellant sub 2] zijn woonadres als bedoeld in artikel 1.1. aanhef en onder o van de Wet brp had bij [appellant sub 1]. De basis waarop het college tot deze conclusie is gekomen is te smal.

[...] Bij besluit van 11 juni 2018 heeft het college [appellant sub 2] ambtshalve in de basisregistratie personen (hierna: brp) ingeschreven op het adres [locatie 1] in Cuijk.

[...] 6.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 18 maart 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:866](#)), is het doel van de Wet brp dat de in de brp vermelde gegevens zo betrouwbaar en duidelijk mogelijk zijn en dat de gebruikers van de gegevens erop moeten kunnen vertrouwen dat deze in beginsel juist zijn. Met het oog daarop dienen in de brp gegevens over de feitelijke verblijfplaats van de betrokkene te worden geregistreerd. Overeenkomstig wat is overwogen in de uitspraak van de Afdeling van 13 april 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:977](#), dient bij de toepassing van de Wet brp aan de hand van alle waarneembare omstandigheden te worden beoordeeld waar iemand woont. De plaats waar de betrokkene 's nachts pleegt te slapen kan daarbij een grote betekenis hebben. Wanneer iemand op meer dan één adres woont, is het adres waar hij naar redelijke verwachting gedurende een half jaar het meest zal overnachten het woonadres en wanneer iemand niet op één of meer adressen woont, is het adres waar hij naar redelijke verwachting gedurende drie maanden ten minste twee derde van de tijd zal overnachten het woonadres. Dit is bepaald in artikel 1.1, aanhef en onder o, van de Wet brp.

6.2. Tijdens de hoorzitting van de commissie bezwaarschriften van 13 november 2018 heeft [appellant sub 2] verklaard dat hij soms bij [appellant sub 1] slaapt, maar dat hij vaker bij [persoon] slaapt. Verder heeft hij verklaard dat hij soms bij zijn moeder, in een hotel of op een ander adres slaapt, en dat hij al jaren geleden had moeten laten weten dat hij geen vaste woon- of verblijfplaats heeft. [appellant sub 2] erkent dus in elk geval dat zijn inschrijving op het adres [locatie 2] in Cuijk, onjuist was.

6.3. Vervolgens is de vraag of het college [appellant sub 2] mocht inschrijven bij [appellant sub 1] op het adres [locatie 1]. Dit is niet het geval. [appellant sub 1] en [appellant sub 2] betogen terecht dat het college hiervoor onvoldoende onderzoek heeft gedaan, om de volgende redenen.

Het college heeft de inspecties van 9 januari 2018 op eigen initiatief uitgevoerd. Het heeft deze inspecties uitgevoerd op de drie adressen, omdat het [appellant sub 2] met die drie adressen in verband bracht. Het standpunt van het college komt er op neer dat [appellant sub 2] wel woont bij [appellant sub 1], en dat hij niet woont bij [persoon]. De basis waarop het college tot deze conclusie is gekomen is te smal. De Afdeling is van oordeel dat het college [appellant sub 1] in staat had moeten stellen haar standpunt naar voren te brengen voordat het besloot om [appellant sub 2] bij haar in te schrijven. Die inschrijving kan voor haar namelijk nadelige gevolgen hebben. Bovendien had zij kunnen toelichten waarom volgens haar uit de bevindingen van de toezichthouders niet volgt dat [appellant sub 2] bij haar woont. Die toelichting had het college vervolgens bij de besluitvorming moeten betrekken. Daarnaast had het college nader onderzoek moeten doen naar de woning van [persoon] aan de [locatie 3]. Het rapport dat gaat over die woning biedt, anders dan het college stelt, geen grond voor het standpunt dat hij daar niet woonde. Daarin staat niet meer dan dat de woning twee kamers heeft en dat dit overeenkomt met het aantal inschrijvingen. Niet wordt vermeld hoeveel slaapplekken er zijn. Ook wordt niet vermeld of is gekeken of er persoonlijke spullen van [appellant sub 2] aanwezig waren, wat volgens [appellant sub 2] wel het geval was. In het rapport wordt ook geen melding gemaakt van de scooter van [appellant sub 2] die bij de woning stond. Het rapport van deze inspectie is dan ook te weinig zeggend om conclusies aan te kunnen verbinden. Dit heeft ook

zijn weerslag op de zeggingskracht van de bevindingen in de woning van [appellant sub 1] op het adres [locatie 1]. Dat [appellant sub 2] zijn woonadres als bedoeld in artikel 1.1. aanhef en onder o van de Wet brp had bij [appellant sub 1] heeft het college dan ook onvoldoende aannemelijk gemaakt. De uitspraken van de Afdeling van 4 mei 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1314](#) en [ECLI:NL:RVS:2022:1315](#) waar het college zich op heeft beroepen op de zitting bij de Afdeling, leiden niet tot een ander oordeel. In die zaken had het college van burgemeester en wethouders van Deventer de ambtshalve inschrijving in de brp namelijk gebaseerd op meer onderzoek. Het college baseerde die inschrijving onder meer op meerdere rapporten van de sociale recherche, een proces-verbaal van verhoor door de politie en in de woning aangetroffen spullen. Het betoog slaagt.

Conclusie

7. De hoger beroepen zijn gegrond. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1996](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet beëdigde tolken en vertalers

JnB 2022, 613

ABRS, 13-07-2022, 202105874/1/A3

minister van Justitie en Veiligheid.

Wet beëdigde tolken en vertalers (Wbtv) 3, 8

Besluit beëdigde tolken en vertalers (Bbtv) 11

Besluit verlenging inschrijving Rbtv 4

Regeling aanwijzing bewerker en mandaat register beëdigde tolken en vertalers 3

Besluit permanente educatie Wbtv 2

WET BEËDIGDE TOLKEN EN VERTALERS. In de Wbtv en het Bbtv staan regels over inschrijving en verlenging van een inschrijving, maar niet over hernieuwde inschrijving. Er is dan ook geen wettelijke grondslag voor het stellen van nadere regels over hernieuwde inschrijving door de raad. Artikel 4 van het Besluit verlenging inschrijving Register beëdigde tolken en vertalers is onverbindend. Belang van gekwalificeerde tolken en vertalers. Om een aanvraag ook na het verlopen van de inschrijving aan de verlengingsvereisten te kunnen toetsen, moet worden voorzien in een toereikende wettelijke grondslag.

[...] Bij besluit van 6 februari 2020 heeft de minister een verzoek van [appellante] tot inschrijving in het Register beëdigde tolken en vertalers (hierna: Rbtv) afgewezen.

[...] 1. [appellante] is op 2 oktober 2009 en 3 november 2014 ingeschreven als vertaler in het Rbtv. Op 3 november 2019 is haar laatste inschrijving van rechtswege geëindigd. Op 4 november 2019 heeft ze een aanvraag tot inschrijving als vertaler Nederlands-Arabisch, Arabisch-Nederlands, Nederlands-Frans en Frans-Nederlands ingediend. De minister heeft de aanvraag aangemerkt als een verzoek om hernieuwde inschrijving in de zin van artikel 4 van het Besluit verlenging inschrijving Rbtv. Hij heeft de aanvraag afgewezen omdat [appellante] niet aan de werkervaringseis van artikel 11, aanhef en onder a, van het Besluit beëdigde tolken en vertalers (hierna: Bbtv) voldoet. Krachtens dat artikel wordt een inschrijving van een beëdigde vertaler verlengd als onder meer is aangetoond dat hij ten minste 4.000 woorden aan professionele werkopdrachten als beëdigde vertaler heeft verricht.

[...] Wettelijke grondslag van artikel 4 Besluit verlenging inschrijving Rbtv

4.1. Ingevolge artikel 4 van het Besluit verlenging inschrijving Rbtv wordt een verzoek tot inschrijving dat een tolk of vertaler indient binnen vijf jaar na het verlopen van de termijn van de vorige inschrijving aangemerkt als een verzoek tot hernieuwde inschrijving. Het verzoek wordt gehonoreerd als voldaan is aan de inschrijvingsvoorwaarden (artikel 3 van de Wet beëdigde tolken en vertalers; hierna: Wbtv), de bijscholingsverplichting (artikel 2 van het Besluit permanente educatie Wbtv) en de werkervaringseis (artikel 11 van het Bbtv).

4.2. In artikel 3, eerste lid, van de Regeling aanwijzing bewerker en mandaat register beëdigde tolken en vertalers is aan de raad voor rechtsbijstand (hierna: de raad) mandaat en machtiging verleend voor de aan de minister toekomende bevoegdheden en handelingen betreffende de aangelegenheden bedoeld in de Wbtv en het Bbtv, met uitzondering van de bevoegdheden en handelingen bedoeld in de artikelen 2, tweede lid, 4, vijfde lid, 16, vierde lid, 28, tweede lid, en 34 van de Wbtv en artikelen 7, vierde lid, 9, tweede lid, en 12 van het Bbtv. In deze bepaling is aan de raad ook mandaat verleend voor het vaststellen van beleidsregels met betrekking tot deze bevoegdheden.

4.3. Volgens de aanhef van het Besluit verlenging inschrijving Rbtv heeft de raad hierin nadere regels gesteld voor de uitvoering van de voorwaarden die gelden voor de verlenging van een inschrijving in het Rbtv. De raad heeft niet de bevoegdheid om namens de minister een ministeriële regeling vast te stellen. In het Besluit verlenging inschrijving Rbtv staat ook niet dat het namens de minister is genomen. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is het Besluit verlenging inschrijving Rbtv dus geen ministeriële regeling. Ter zitting heeft de minister verklaard dat het Besluit verlenging inschrijving Rbtv beleidsregels bevat. Ingevolge artikel 1:3, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht zijn beleidsregels bij besluit vastgestelde algemene regels, niet zijnde algemeen verbindende voorschriften, over de afweging van belangen, de vaststelling van feiten of de uitleg van wettelijke voorschriften bij het gebruik van een bevoegdheid van een bestuursorgaan. Beleidsregels normeren de uitoefening van een bestuursbevoegdheid, maar kunnen niet zelf een bevoegdheid creëren.

4.4. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van de Wbtv kan een inschrijving in het Rbtv op aanvraag van de beëdigde tolk of vertaler worden verlengd. In artikel 11 van het Bbtv staan nadere regels over de kennis en werkervaring die voor verlenging moeten worden aangetoond. Ter zitting heeft de minister, onder verwijzing naar de geschiedenis van de totstandkoming van de Wbtv, gesteld dat een verzoek tot inschrijving dat is ingediend nadat de termijn van de vorige inschrijving is verlopen, niet aangemerkt kan worden als een verzoek tot verlenging. Dit volgt ook uit artikel 2, eerste lid, van het Besluit verlenging inschrijving Rbtv. Wat in artikel 4 van het Besluit verlenging inschrijving Rbtv is bepaald over hernieuwde inschrijving, is dus geen nadere invulling van de bevoegdheid tot verlenging.

In de Wbtv en het Bbtv staan regels over inschrijving en verlenging van een inschrijving, maar niet over hernieuwde inschrijving. Er is dan ook geen wettelijke grondslag voor het stellen van nadere regels over hernieuwde inschrijving door de raad. Los daarvan kunnen dergelijke nadere regels niet worden gesteld in beleidsregels, omdat die slechts een invulling kunnen zijn van een al bestaande bevoegdheid. De raad mocht dus niet in beleidsregels een binnen vijf jaar na het verlopen van een eerdere inschrijving ingediende aanvraag tot inschrijving kwalificeren als een verzoek tot hernieuwde inschrijving en evenmin daaraan nadere eisen stellen. Artikel 4 van het Besluit verlenging inschrijving Rbtv is daarom onverbindend. De rechtbank heeft dit niet onderkend en heeft ten onrechte overwogen dat de minister het verzoek van [appellante] terecht heeft aangemerkt als een verzoek tot hernieuwde inschrijving.

Dit laat onverlet dat de Afdeling het belang van gekwalificeerde tolken en vertalers onderschrijft. De verlengingsvereisten dragen daaraan bij. De Afdeling begrijpt dan ook dat de minister het, zoals op de zitting naar voren is gebracht, onwenselijk vindt dat die vereisten niet gelden als een tolk of vertaler pas na het verlopen van de inschrijving een nieuwe aanvraag indient. Op de zitting is gezegd dat de raad al eerder bij het ministerie heeft gemeld dat de wetgeving op dit punt een lacune bevat, maar dat dit standpunt toen niet werd gedeeld. Om een aanvraag ook na het verlopen van de inschrijving aan de verlengingsvereisten te kunnen toetsen, moet deze lacune alsnog worden weggenomen en moet worden voorzien in een toereikende wettelijke grondslag.
[...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1972](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2022, 614

MK Rechtbank Midden-Nederland, 23-06-2022 (publ. 08-07-2022), UTR 21/4307

Minister van Economische Zaken en Klimaat, verweerder.

Wet open overheid (Woo) 5.2

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 11

WET OPEN OVERHEID. WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. PERSOONLIJKE

BELEIDSOPVATTINGEN. De rechtbank houdt het ervoor dat onder de Woo de definitie van het begrip persoonlijke beleidsopvattingen is aangescherpt en de reikwijdte is ingeperkt. I.c. heeft verweerder gesteld artikel 5.2 van de Woo anticiperend te hebben toegepast. Dit blijkt niet uit het bestreden besluit. Motiveringsgebrek.

[...] [Gedeeltelijke weigering openbaarmaking documenten].

[...] *Had verweerder moeten vooruitlopen op de Wet open overheid (Woo) en zo ja, heeft hij dat gedaan?*

11. Eiseres voert aan dat verweerder de weigeringsgrond van artikel 11 van de Wob te ruim heeft toegepast en dat verweerder vooruit had moeten lopen op de Woo. In de Woo is weigeringsgrond van de persoonlijke beleidsopvatting minder ruim toepasbaar dan in artikel 11 van de Wob. Eiseres wijst voor dit standpunt onder andere naar de kamerbrief van Minister Ollongren van 30 april 2021 (de kamerbrief)² en zij vermoedt dat de beslissing op bezwaar daarom lang op zich heeft laten wachten.

12. Verweerder heeft hierover gesteld dat dit klopt. Uit de kamerbrief volgt dat deels kan worden vooruitgelopen op de Woo. Het gaat dan om -voor zover hier van belang- een aangescherpte definitie van een persoonlijke beleidsopvatting (artikel 5.2 van de Woo). Bij de beslissing op bezwaar heeft verweerder beoordeeld of de inhoud van de kamerbrief vooruitlopend op de Woo moet leiden tot heroverweging van het primaire besluit wat betreft de toepassing van artikel 11, eerste lid, van de Wob. Dat bleek niet het geval. Ter zitting heeft verweerder bevestigd dat in het bestreden besluit vooruit is gelopen op de Woo en daarover meegedeeld dat het niet gaat over feiten en prognoses die niet als persoonlijke beleidsopvatting zijn aan te merken. Verder stelt verweerder dat een bespreking tussen ambtenaren die namens een bestuursorgaan optreden, valt onder intern beraad, zo lang er geen derden bij zijn betrokken.

13. De rechtbank is van oordeel dat, nu verweerder zelf stelt dat hij in de heroverweging in lijn met de kamerbrief (onder andere) artikel 5.2 van de Woo anticiperend heeft toegepast, dit ook uit het bestreden besluit zou moeten blijken.

De rechtbank heeft hierover evenwel in het bestreden besluit niets aangetroffen en in het verweerschrift niets anders dan de mededeling dat deze anticipatie is toegepast. Gelet op het verschil in definities van persoonlijke beleidsopvattingen in de Woo en de Wob, kan hierover een nadere motivering door verweerder evenwel niet worden gemist.

14. Volgens artikel 1, aanhef en onder f, van de Wob is een persoonlijke beleidsopvatting: een opvatting, voorstel, aanbeveling of conclusie van een of meer personen over een bestuurlijke aangelegenheid en de daartoe door hen aangevoerde argumenten.

15. Volgens de Woo wordt onder persoonlijke beleidsopvattingen verstaan ambtelijke adviezen, visies, standpunten en overwegingen ten behoeve van intern beraad, niet zijnde feiten, prognoses, beleidsalternatieven, de gevolgen van een bepaald beleidsalternatief of andere onderdelen met een overwegend objectief karakter.

16. De rechtbank houdt het ervoor dat, gezien de uitzonderingen die expliciet zijn gemaakt, de definitie van het begrip is aangescherpt en de reikwijdte is ingeperkt, nu niet alleen feiten, maar ook prognoses en (gevolgen van) beleidsalternatieven of andere onderdelen met een overwegend objectief karakter expliciet zijn uitgesloten. Ook in de kamerbrief staat dat de uitzonderingsgrond 'persoonlijke beleidsopvatting' minder ruim zal kunnen worden toegepast. Zonder nadere motivering, die ontbreekt, valt dan ook niet in te zien dat verweerder ten aanzien van de 33 bestreden documenten zonder meer tot dezelfde conclusie komt over de toepasselijkheid van de persoonlijke beleidsopvatting als weigeringsgrond.

17. Ten aanzien van geen van de 33 documenten waar het beroep op ziet heeft verweerder dit kenbaar gemotiveerd. Dit is een motiveringsgebrek. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2022:2501](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2022, 615

MK ABRS, 11-07-2022, 202105861/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 9, 14

REGULIER. Bewijslastverdeling bij intrekking van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verblijf als familie- of gezinslid bij de partner. De vreemdeling heeft in ongeveer één jaar tijd twee kinderen gekregen met een man die niet de partner is. De staatssecretaris mocht uitgaan van de twijfel over de duurzaamheid en exclusiviteit van de relatie tussen de vreemdeling en de partner en dat het dan in beginsel op de weg van de vreemdeling lag om aannemelijk te maken dat die relatie nog bestond.

Inleiding

1. De vreemdeling had sinds 13 februari 2014 een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verblijf als familie- of gezinslid bij de partner. Zij heeft daarna twee kinderen gekregen met een man die niet haar partner is. Deze kinderen zijn geboren op 15 november 2018 en 13 november 2019. Vervolgens heeft de vreemdeling op 17 maart 2020 een wijziging aangevraagd van de beperking naar niet-tijdelijke humanitaire gronden omdat de relatie met de partner is beëindigd. Deze uitspraak gaat over de bewijslastverdeling bij intrekking van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verblijf als familie- of gezinslid bij de partner. Het gaat hierbij om de vraag of er nog een duurzame en exclusieve relatie is tussen de vreemdeling en de partner bij wie verblijf was toegestaan (de referent). [...]

Heeft de rechtbank het juiste kader toegepast?

2.1. Bij het nemen van belastende besluiten, zoals de intrekking van een verblijfsvergunning als hier aan de orde, is het uitgangspunt dat de bewijslast op de staatssecretaris rust. Maar uit de uitspraak van de Afdeling van 13 november 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3854](#), onder 3.1, volgt dat het verwekken of krijgen van een kind bij of met een ander twijfel oproept over de duurzaamheid en exclusiviteit van de relatie tussen de vreemdeling en de partner. Deze uitspraak is niet alleen van toepassing in geval van onjuist verstrekte informatie bij de indiening van een verzoek of aanvraag. Ook bij een belastend besluit, zoals de intrekking van een verblijfsvergunning, kan deze twijfel over de duurzaamheid en exclusiviteit van een relatie meebrengen dat het op de weg van de vreemdeling komt te liggen om hierover nadere duidelijkheid te geven. De staatssecretaris kan dus ook in zo'n geval van de vreemdeling vergen om deze twijfel weg te nemen en aannemelijk te maken dat hij of zij desondanks een duurzame en exclusieve relatie met de partner had. Daarbij zal de staatssecretaris ook de overige omstandigheden, die mogelijk wel duiden op een exclusieve en duurzame relatie, in ogenschouw moeten nemen. De enkele omstandigheid dat er geen duurzame relatie bestond met een andere man leidt nog niet vanzelfsprekend tot de gevolgtrekking dat er wel een duurzame en exclusieve relatie met de partner bestond.

2.2. Uit het voorgaande volgt dat de staatssecretaris mocht uitgaan van de twijfel over de duurzaamheid en exclusiviteit van de relatie tussen de vreemdeling en de partner en dat het dan in beginsel op de weg van de vreemdeling lag om aannemelijk te maken dat die relatie nog bestond. Hierover wordt overwogen dat niet in geschil is dat de vreemdeling tot 7 februari 2020 ingeschreven stond op hetzelfde adres als de partner. Maar in de periode daaraan voorafgaand heeft de vreemdeling ten tijde van de eerste zwangerschap ongeveer drie maanden bij de andere man en zijn ouders verbleven. De enkele inschrijving op hetzelfde adres betekent dus nog niet dat daadwerkelijk sprake is van samenwoning. Ook volgt hieruit niet dat er sprake is van een relatie waaraan daadwerkelijk invulling wordt gegeven en waarbij een gemeenschappelijke huishouding wordt gevoerd. De staatssecretaris heeft de vreemdeling in een vroeg stadium gevraagd om nader te onderbouwen dat de relatie met de partner nog op de hierboven vermelde wijze duurzaam was. Zij heeft daar enkel over verklaard dat de geboorte van de kinderen voor haar partner geen reden was om de relatie te verbreken, terwijl die relatie vervolgens kort na de geboorte van het tweede kind is verbroken. Met de omstandigheden die de vreemdeling heeft aangevoerd heeft zij daarom niet aannemelijk gemaakt dat zij daarvoor nog een exclusieve en duurzame relatie met de partner had. De grief slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2022:1949](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

MVV

JnB 2022, 616

MK ABRS, 13-07-2022, 202104387/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

MVV. 8 EVRM. Gezinshereniging en -vorming. Omdat de vaststelling of familielevens bestaat en de belangenafweging elkaar beïnvloeden, is de Afdeling, anders dan voorheen, van oordeel dat de staatssecretaris bij een beroep op artikel 8 van het EVRM niet mag volstaan met de vaststelling of al dan niet beschermenswaardig familielevens bestaat, maar hij altijd een belangenafweging moet verrichten, waarbij de staatssecretaris alle relevante feiten en omstandigheden moet betrekken.

2. In deze uitspraak gaat de Afdeling in op de vraag op welke manier het recht op familielevens tussen meerderjarige gezinsleden wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM in zaken over gezinshereniging en -vorming. Het gaat in de uitspraak concreet over de betekenis van het begrip 'more than the normal emotional ties' (ook wel 'meer dan normale emotionele banden' of 'further elements of dependence'). Verder gaat de Afdeling in op de manier waarop de rechtbanken het standpunt van de staatssecretaris in besluiten over dit onderwerp moeten toetsen. Het gaat in het bijzonder over de toetsing van de redelijkheid van de belangenafweging die de staatssecretaris maakt en de maatstaf die daarbij gehanteerd moet worden. [...]

Wijziging van de rechtspraak van de Afdeling

8.1. De rechtspraak van de Afdeling leidt ertoe dat de staatssecretaris, als hij zich op het standpunt stelt dat geen beschermenswaardig familielevens tussen betrokkenen bestaat, geen belangenafweging verricht in het kader van artikel 8 van het EVRM. Ook de rechtbank toetst in het voetspoor daarvan alleen of de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat tussen betrokkenen geen beschermenswaardig familielevens bestaat als bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

De Afdeling is nu van oordeel dat die handelwijze niet volledig recht doet aan de belangen van betrokkenen bij hun recht op familielevens op grond van dat artikel. De Afdeling grijpt deze zaak aan voor een wijziging van de rechtspraak. Hieronder zal aan de hand van de rechtspraak van het EHRM en de Afdeling worden besproken hoe de rechtspraak van de Afdeling wordt gewijzigd. Daarna worden de grieven besproken.

De rechtspraak van het EHRM en de Afdeling

9. Om een beroep te kunnen doen op de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, moet eerst worden vastgesteld of sprake is van familielevens, bedoeld in dat artikel (zie de 'Guide on Article 8 of the European Convention on Human Rights, updated on 31 August 2021', pagina 7).

9.1. [...] Het antwoord op de vraag of familielevens bestaat, is van feitelijke aard en hangt af van het bestaan van daadwerkelijke hechte persoonlijke banden. Een belangrijk bestanddeel van familielevens is het recht om samen te leven, zodat familiebanden zich kunnen ontwikkelen en leden van een familie in elkaars gezelschap kunnen verkeren (Olsson tegen Zweden (no. 1), arrest van 24 maart 1988, [ECLI:CE:ECHR:1988:0324JUD001046583](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/1988/0324/jud-001046583), punt 59). Respect voor de eenheid van familie en familiehereniging in geval van (onvrijwillige) scheiding zijn onlosmakelijk verbonden met en moeten betrokken worden bij de overwegingen over het recht op familielevens als bedoeld in artikel 8 van het EVRM (Strand Lobben e.a. tegen Noorwegen, arrest van 10 september 2019, [ECLI:CE:ECHR:2019:0910JUD003728313](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/2019/0910/jud-003728313), punt 204).

9.2. [...] De volgende vraag is of dit familieleven ook beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hierover heeft het EHRM overwogen dat familiebanden tussen volwassenen en hun ouders, en broers en zussen geen bescherming genieten, tenzij er tussen betrokkenen 'additional elements of dependence' - oftewel 'more than the normal emotional ties' - bestaan (Onur tegen het Verenigd Koninkrijk, arrest van 17 februari 2009, [ECLI:CE:ECHR:2009:0217JUD002731907](#), punt 45).

9.3. Zoals hiervoor onder 9.1 is overwogen, volgt uit de rechtspraak van het EHRM dat het al dan niet bestaan van familieleven een kwestie van feitelijke aard is en afhankelijk is van het daadwerkelijk bestaan van hechte persoonlijke banden. Voor het bestaan van beschermenswaardig familieleven tussen meerderjarigen is vereist dat tussen betrokkenen 'more than the normal emotional ties' aanwezig zijn. Daarmee is ook het antwoord op de vraag of tussen betrokkenen 'more than the normal emotional ties' bestaan van feitelijke aard.

Ook de in het kader van artikel 8 van het EVRM te verrichten belangenafweging is van feitelijke aard. Om te kunnen bepalen of weigering van het verblijf van een vreemdeling in strijd is met artikel 8 van het EVRM, moet de staatssecretaris alle relevante feiten en omstandigheden bij de belangenafweging betrekken. Welke feiten en omstandigheden relevant zijn, hangt af van het concrete geval. Bij die beoordeling en bij de belangenafweging heeft de staatssecretaris een zekere beoordelingsruimte.

Bij de vaststelling of beschermenswaardig familieleven tussen betrokkenen bestaat en de te verrichten belangenafweging zijn dus dezelfde feiten en omstandigheden van belang, waarmee zij elkaar beïnvloeden. [...]

Altijd een belangenafweging vereist

Omdat de vaststelling of familieleven bestaat en de belangenafweging elkaar beïnvloeden, is de Afdeling, anders dan voorheen, van oordeel dat de staatssecretaris bij een beroep op artikel 8 van het EVRM niet mag volstaan met de vaststelling of al dan niet beschermenswaardig familieleven bestaat, maar hij altijd een belangenafweging moet verrichten, waarbij de staatssecretaris alle relevante feiten en omstandigheden moet betrekken. Een onderdeel van die belangenafweging is, of de door betrokkenen gestelde feiten en omstandigheden grond bieden voor het oordeel dat tussen hen daadwerkelijk hechte persoonlijke banden bestaan. De staatssecretaris moet in die belangenafweging deugdelijk motiveren waarom de door betrokkenen gestelde hechte persoonlijke band en andere feiten en omstandigheden niet maken dat de afwijzing van een aanvraag in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Daarbij mag de staatssecretaris blijven betrekken dat voor de vaststelling van beschermenswaardig familieleven tussen ouders en meerderjarige kinderen, behoudens in het geval van jongvolwassenen, is vereist dat 'more than the normal emotional ties' bestaan. Dat het bestaan van hechte persoonlijke banden deel uitmaakt van de belangenafweging, betekent niet dat de staatssecretaris niet mag vasthouden aan de vereisten die het EHRM aan die banden stelt. Omdat andere feiten en omstandigheden ook moeten worden meegewogen is voortaan het ontbreken van 'more than the normal emotional ties' echter niet in alle gevallen doorslaggevend voor het antwoord op de vraag of een afwijzing in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

9.4. Dit sluit aan bij artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (hierna: Gri), dat de lidstaten verplicht terdege rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. [...]

De rechtbank moet het onderzoek van de staatssecretaris naar de relevante feiten en omstandigheden en de door hem gegeven motivering van de belangenafweging indringend toetsen, zodat effectieve rechtsbescherming is verzekerd.

Beoordeling van de grieven

10. Deze zaak gaat over de vraag of de rechtbank met de staatssecretaris terecht tot de conclusie is gekomen dat geen 'more than the normal emotional ties' tussen referent en de vreemdeling bestaan. De vraag die daaraan voorafgaat, is, of de rechtbank met de staatssecretaris terecht heeft geoordeeld of de staatssecretaris tot deze conclusie heeft mogen komen zonder de vreemdeling in bezwaar te horen. Daarom worden de grieven in onderlinge samenhang besproken. [...]

14. Zeker nu de staatssecretaris zich in het besluit van 28 oktober 2020 op het standpunt heeft gesteld dat referent tegenstrijdig heeft verklaard over de samenwoning met de vreemdeling en onvoldoende informatie heeft verstrekt over de financiële en medische afhankelijkheid, kan naar het oordeel van de Afdeling het horen in bezwaar mogelijk tot meer duidelijkheid leiden, waardoor de weging van de belangen anders zou kunnen uitvallen. [...]

17. De staatssecretaris moet een nieuw besluit op het door de vreemdeling gemaakte bezwaar nemen, met inachtneming van wat de Afdeling in deze uitspraak heeft overwogen. Dat besluit moet het resultaat zijn van een door de staatssecretaris te verrichten belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM op basis van alle feiten en omstandigheden van dit geval. Het antwoord op de vraag of tussen de vreemdeling en referent 'more than the normal emotional ties' bestaan maakt deel uit van die belangenafweging, maar is niet zonder meer doorslaggevend voor de uitkomst van de belangenafweging.

[ECLI:NL:RVS:2022:2006](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2022, 617

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 05-07-2022 (publ. 08-07-2022), NL21.13662 en NL21.13663

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 a lid 2 a, 44 lid 2

ASIEL. Opvolgende aanvraag. De rechtbank is van oordeel dat de systematiek zoals vastgelegd in het nationale recht niet in strijd is met het internationale recht. Het systeem van de Kwalificatierichtlijn en Procedurerichtlijn verplichten niet tot het verlenen van een asielvergunning met als ingangsdatum de datum van de eerste asielaanvragen.

Het nationale recht

5. Op grond van artikel 44, tweede lid, van de Vw wordt de verblijfsvergunning verleend met ingang van de datum waarop de aanvraag is ontvangen. Uit vaste rechtspraak van de Afdeling volgt dat als geen verzoek om bestuurlijke heroverweging is ingediend, maar enkel een opvolgende aanvraag, uit artikel 44, tweede lid, volgt dat verweerder bij inwilliging de vergunning verleent met ingang van de datum waarop hij de opvolgende aanvraag heeft ontvangen.

5.1 Nu niet is gesteld of anderszins gebleken dat een verzoek om bestuurlijke heroverweging is ingediend als hiervoor bedoeld, volgt uit artikel 44, tweede lid, van de Vw dat de vergunning moet worden verleend met ingang van 31 augustus 2020.

5.2 De eerdergenoemde uitspraak van de Afdeling van 12 augustus 2020 [[ECLI:NL:RVS:2020:1895](#)] leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel. In de zaak die aan die uitspraak ten grondslag lag was namelijk sprake van een andere situatie. Verweerder heeft in die zaak het claimverzoek ingetrokken terwijl de overdrachtstermijn nog liep, ook al was die opgeschort door de toewijzing van een interim measure door het EHRM. Met het intrekken van het claimverzoek is de grondslag aan het meeromvattende besluit, waaronder het overdrachtsbesluit, in die zaak komen te ontvallen. De rechtbank begrijpt dat de Afdeling het er daarom voor houdt dat verweerder dat besluit heeft ingetrokken. In de zaak van eisers zijn de claimverzoeken, noch de besluiten op de eerste asielaanvragen ingetrokken. Nederland is op 9 september 2020 van rechtswege verantwoordelijk geworden op grond van de Dublinverordening, omdat de termijn waarbinnen eisers moesten zijn overgedragen was verstreken. De besluiten van 29 mei 2020 op de eerste asielaanvragen stonden op dat moment al in rechte vast. Op grond van artikel 44, tweede lid, van de Vw heeft verweerder daarom in het verweerschrift terecht als ingangsdatum van de verblijfsvergunningen 31 augustus 2020 genomen. De omstandigheid dat andere zittingsplaatsen van deze rechtbank, waaronder zittingsplaats Rotterdam [[ECLI:NL:RBDHA:2021:5521](#)], anders hebben geoordeeld, doet daar niet aan af, aangezien het aan de rechtbank is een eigen beoordeling te maken.

Het internationale recht

6. De vraag die de rechtbank vervolgens moet beantwoorden is de vraag of dit nationale recht en dus de besluiten van verweerder in overeenstemming zijn met het internationale recht.

Artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn, waar eisers naar hebben verwezen, bepaalt, voor zover van belang, dat de lidstaten zo spoedig mogelijk nadat internationale bescherming is verleend, aan personen met de vluchtelingenstatus een verblijfstitel verstrekken. De rechtbank is van oordeel dat geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder in strijd heeft gehandeld met dit artikel.

Verweerder heeft bij besluit van

11 augustus 2021 aan eisers internationale bescherming verleend en bij hetzelfde besluit bepaald dat aan eisers verblijfstitels worden verstrekt.

6.2 Voor wat betreft de stelling van eisers dat de vluchtelingenstatus declaratoir is, overweegt de rechtbank dat dit niet in geschil is. Dat dit zo is, blijkt onder meer uit overweging 21 van de considerans van de Kwalificatierichtlijn en het door eisers aangehaalde arrest A. en S. Door iemand de vluchtelingenstatus te verlenen erkent een lidstaat dat iemand van rechtswege vluchteling is. Dit hangt dus niet af van de datum waarop een asielaanvraag wordt ingediend. Deze erkenning betekent echter niet dat de verblijfstitel ook moet worden verleend met ingang van dat moment. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de verblijfstitel zijn namelijk niet onlosmakelijk met elkaar verbonden. Een persoon kan vluchteling zijn, maar kan, onder omstandigheden, toch een verblijfstitel worden ontzegd. De rechtbank verwijst in dit kader naar het arrest van het HvJ-EU, van 14 mei 2019, M. [[ECLI:EU:C:2019:403](#)], waar dit uit volgt.

6.3 Het betoog van eisers dat uit de artikelen 1 en 29, tweede lid, van de Dublinverordening volgt dat de verplichting tot behandeling van de eerste verzoeken is overgegaan op Nederland, omdat de eerste asielverzoeken niet inhoudelijk zijn behandeld, slaagt evenmin. De eerste asielverzoeken van eisers zijn door verweerder in overeenstemming met de Dublinverordening afgedaan. Deze besluiten zijn in rechte vast komen te staan. Pas daarna is Nederland van rechtswege verantwoordelijk

geworden voor de behandeling van de verzoeken van eisers, omdat de overdrachtstermijn is verstreken.

Op de oorspronkelijke verzoeken om internationale bescherming kon op dat moment niet meer worden beslist, omdat deze verzoeken al waren afgehandeld en de beslissingen hierop in rechte vaststonden. De enige verzoeken waar op dat moment nog op kon en moest worden beslist, waren de (opvolgende) verzoeken van 31 augustus 2020.

Dat de besluiten van 29 mei 2020 op de eerste asielverzoeken geen definitieve beslissingen zijn als bedoeld in artikel 2, onder c, van de Procedurerichtlijn, zoals door eisers betoogd, maakt dit niet anders. Die definitie is vooral van belang voor de vraag of sprake is van een “volgend verzoek” in de zin van artikel 2, onder q, van de Procedurerichtlijn, wat weer een ander beoordelingskader met zich brengt. De rechtbank leidt uit deze definitie, noch uit de aangehaalde bepalingen uit de Dublinverordening af dat als de overdrachtstermijn verstrijkt nadat de procedure in verband met de eerste asielverzoeken is beëindigd, de besluitvorming op het eerste asielverzoek dient te worden ingetrokken en daar opnieuw op dient te worden beslist.

6.4 De rechtbank is gelet op het voorgaande van oordeel dat de systematiek zoals vastgelegd in het nationale recht niet in strijd is met het internationale recht. Het systeem van de Kwalificatierichtlijn en Procedurerichtlijn verplichten niet tot het verlenen van een asielvergunning met als ingangsdatum de datum van de eerste asielaanvragen (1 november 2019).

[ECLI:NL:RBDHA:2022:6664](#)

JnB 2022, 618

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 11-07-2022 (publ. 11-07-2022), NL22.200

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 31 lid 1

ASIEL. Somalië. Country Guidance rapporten zijn bedoeld als ondersteuning voor de beslisautoriteit en zijn tevens bedoeld om tot een vergelijkbare duiding door de lidstaten van informatie van landen van herkomst te komen. De rechtbank kent aan het Country Guidance Somalia, dat in het kader van hoor en wederhoor ter zitting is benoemd en besproken, aanzienlijke waarde toe bij de beoordeling van de argumenten van partijen. Geen sprake van een 15c-situatie in Somalië.

36. De rechtbank heeft partijen ter zitting ook gewezen op het op 14 juni 2022 verschenen “Country Guidance Somalia”-rapport van de European Union Agency for Asylum (EUAA). Zoals het EUAA op zijn website uitlegt behelzen deze Country Guidance rapporten méér dan de enkele weergave van landeninformatie. De Country Guidance rapporten komen tot stand door samenwerking van deskundigen uit de lidstaten en bevatten naast landeninformatie tevens een analyse en nadere kwalificatie van die informatie gerelateerd aan de Unierechtelijke kaders. Deze rapporten zijn bedoeld als kader voor de beslisautoriteit en zijn tevens bedoeld om tot een vergelijkbare duiding door de lidstaten van informatie van landen van herkomst te komen. Lidstaten zijn niet verplicht om de conclusies in de Country Guidance-rapporten over te nemen. Echter, divergentie in beoordeling van landeninformatie en daarmee van verzoeken om internationale bescherming terwijl het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel verregaande harmonisatie beoogt van de juridische kaders in de Unie is bijzonder onwenselijk. Het toekennen van aanzienlijke waarde aan de Country Guidance-rapporten kan, naar het oordeel van de rechtbank, bijdragen aan verminderen van divergentie tussen de lidstaten. Het kan niet zo zijn dat verzoeken om internationale bescherming die

zijn gebaseerd op vergelijkbare feiten en omstandigheden in de ene lidstaat wel worden ingewilligd en in de andere lidstaat niet, enkel omdat de lidstaten andere landeninformatie aan hun beoordeling ten grondslag leggen of deze landeninformatie anders duiden. Country Guidance-rapporten zijn bij uitstek geschikt om deze divergentie zoveel mogelijk te voorkomen. [...]

39. In de recent verschenen Country Guidance Somalia wordt geconcludeerd dat thans in geen enkele regio in Somalië sprake is van een zogenoemde 15c-situatie. De rechtbank kent aan dit rapport, dat in het kader van hoor en wederhoor ter zitting is benoemd en besproken, aanzienlijke waarde toe bij de beoordeling van de argumenten van partijen. Ook de Country Guidance Somalia draagt bij aan de (deel-)beslissing van de rechtbank in de onderhavige procedure. De rechtbank concludeert derhalve dat de beroepsgrond van eiser dat in Somalië sprake is van een zogenoemde 15c-situatie en daarom aan hem subsidiaire bescherming moet worden verleend niet slaagt omdat uit de door eiser overlegde informatie en de bij de rechtbank anderszins bekende algemene landeninformatie geen feiten en omstandigheden blijken die deze grond voldoende onderbouwen.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:6714](#)

JnB 2022, 619

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 08-07-2022 (publ. 08-07-2022), NL22.4687, NL22.4689, NL22.4972 en NL22.4974 T

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. Tussenuitspraak. Statushouders Bulgarije. Tussenuitspraak in twee procedures van Syrische gezinnen die een aantal jaar geleden internationale bescherming in Bulgarije hebben gekregen. Uit algemene informatie lijkt te volgen dat Bulgarije een nationaalrechtelijke grond voor intrekking dan wel beëindiging van een internationale beschermingsstatus heeft gecreëerd in het geval statushouders hun Bulgaarse identiteitsdocumenten en/of verblijfsrecht niet tijdig hebben verlengd. Het Vluchtelingenverdrag en de Kwalificatierichtlijn bevatten echter een limitatieve opsomming van de gronden om tot intrekking, beëindiging of niet verlenging van een internationale beschermingsstatus over te gaan. De rechtbank stelt verweerder in de gelegenheid zich nader te vergewissen bij de Bulgaarse autoriteiten door de door de rechtbank geformuleerde vragen voor te leggen. De vragen van de rechtbank hebben betrekking op deze mogelijke nationaalrechtelijke intrekkinggrond, de procedurele waarborgen bij een dergelijke intrekking en de vraag of indien wordt overgegaan tot intrekking op deze grond eisers een opvolgende aanvraag moeten indienen als zij stellen nog immer bescherming nodig te hebben. Verweerder dient zich tevens nader te vergewissen over het bestaan van een Catch 22-situatie als het gaat om toegang tot huisvesting en het kunnen en moeten beschikken over identiteitspapieren. De rechtbank overweegt reeds nu dat de rechtbank in een volgende fase van deze procedures mogelijk het Bulgaarse Helsinki Comité schriftelijk of ter zitting vragen gaat stellen over de actuele situatie voor statushouders in Bulgarije en in een latere fase van deze procedures mogelijk de UNHCR zal verzoeken om een benoeming als deskundige te aanvaarden. Verweerder dient binnen twee weken kenbaar te maken of hij bereid is uitvoering te geven aan deze tussenuitspraak door zich te vergewissen bij de Bulgaarse autoriteiten.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:6642](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB 2022, 620

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 06-07-2022 (publ. 08-07-2022), AWB 21/524

het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COa).

Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 20

Regeling eigen bijdrage asielzoekers met inkomen en vermogen

OPVANG. Vaststelling eigen bijdrage in opvang vanwege ontvangen dwangsom wegens niet tijdig beslissen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door eiser niet voor het vaststellen van de eigen bijdrage te bevragen over zijn vermogen en inkomen en over zijn schulden en verplichtingen.

12.1 De rechtbank is van oordeel dat verweerder wel onzorgvuldig heeft gehandeld door eiser niet voor het vaststellen van de eigen bijdrage te bevragen over zijn vermogen en inkomen en over zijn schulden en verplichtingen, en motiveert dat hierna.

12.2 Hoe de eigen bijdrage moet worden bepaald is geregeld in de Reba 2008. De middelen die de asielzoeker heeft zijn daarbij bepalend. De middelen zijn alle vermogens- en inkomensbestanddelen waarover de asielzoeker beschikt of redelijkerwijs kan beschikken. Het vermogen wordt verminderd met – voor zover voor deze zaak relevant – de schulden die op dat moment aanwezig zijn. Het inkomen wordt verminderd met – voor zover voor deze zaak relevant – verplichtingen die ten laste komen van de asielzoeker.

12.3 Verweerder moet dus vaststellen wat de middelen van de vreemdeling zijn bij aanvang van de verstrekkingen en moet daarbij rekening houden met – in dit geval – de op dat moment aanwezige schulden en verplichtingen. Dat kan verweerder alleen doen als hij van deze gegevens op de hoogte is. Op verweerder rustte naar het oordeel van de rechtbank daarom een onderzoeksplicht en hij had eiser naar deze schulden en verplichtingen moeten vragen.

Meer in het algemeen is de rechtbank van oordeel dat verweerder voorafgaand aan het vaststellen van de eigen bijdrage de asielzoeker moet vragen naar alle feiten en omstandigheden die op grond van de Reba 2008 van invloed kunnen zijn op het vaststellen van die eigen bijdrage, voor zover deze feiten en omstandigheden nog niet bij verweerder bekend zijn.

Uit het dossier blijkt niet dat verweerder eiser naar zijn schulden en verplichtingen heeft gevraagd voordat de eigen bijdrage werd vastgesteld.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:6662](https://ecli.nl/NL:RBDHA:2022:6662)

[Naar inhoudsopgave](#)